

הכנסת החמש-עשרה
מושב שלישי

נוסח לא מתוקן

פרוטוקול מס' 13

מישיבת הוועדה המשותפת לוועדת הכלכלה ולוועדת החוקה, חוק ומשפט
לעניין הצעת חוק שירות נתוני אשראי, התשנ"ח-1997
יום שלישי, ד' באדר התשס"א (27 בפברואר, 2001), שעה 14:00

נוכחים:

חברי הוועדה:

אברהם פורז – היו"ר
טלב אלסאנע
יצחק גאגולה
אברהם הירשזון
צבי הנדל
אחמד טיבי
אברהם רביץ
שלום שמחון

מוזמנים:

חה"כ אפי אושעיה	משנה ליועץ המשפטי לממשלה, משרד המשפטים
חה"כ ויצמן שירי	משרד המשפטים
עו"ד טנה שפניץ	משרד המשפטים
עו"ד דלית דרור	משרד המשפטים
עו"ד אלן זיסבלט	משרד המשפטים
עו"ד ליהי פלדמן	מתמחה, משרד המשפטים
עידית גרינבוים	אגף המכס, משרד האוצר
רז"ן יהודה-כלף	יועץ משפטי, בנק ישראל
עו"ד אלי מונטג	משנה ליועץ המשפטי, בנק ישראל
עו"ד ורדה לוסטאהויז	פיקוח על הבנקים, בנק ישראל
רגינה ויטנברג	הממונה על הגבלים עסקיים
עו"ד דרור שטרומ	כלכלן, הרשות להגבלים עסקיים
גבי ברון	הרשות להגבלים עסקיים
עו"ד גיורא איגר	הרשות להגבלים עסקיים
עידית פרוים	מנהל אגף ההוצאה לפועל, הנהלת בתי-המשפט
אריה כהן	בנק הפועלים, איגוד הבנקים
עו"ד יוסף אריה	בנק דיסקונט, איגוד הבנקים
עו"ד חנה הופנונג	מנכ"ל איגוד הבנקים
פרדי וידר	בנק לאומי, איגוד הבנקים
עו"ד מיקי טמיר	הבנק הבינלאומי, איגוד הבנקים
עו"ד דן קרני	לשכת עורכי-הדין
עו"ד משה ברנדווין	יועמ"ש, המועצה לצרכנות
עו"ד יוסי ברג	נציג טראנס יוניון ארה"ב
גיורא מיוחס	מייצג את טרנס יוניון
דן אבנון	מנהל אגף מידע עסקי, דן אנד ברדסטריט
משה ברדוגו	

ועדה משותפת כלכלה-חוקה
לעניין הצעת חוק שירות נתוני אשראי
27.2.2001

אייל ינאי
משה וילשנסקי
אורית לרנר
ניר קלינר

מנכ"ל ביזנס דאטה

יועצת משפטית: אתי בנדלר
רעות מיכאלי (מתמחה)

מנהלת הוועדה: לאה ורון

רשמה: אירית שלהבת

- סדר היום: 1. הצעת חוק שירות נתוני אשראי, התשנ"ח-1997.
2. הצעת חוק מתן מידע על יכולת הפרעון של עוסק, התשנ"ח-1997 (של חה"כ א' פורז).

הצעת חוק שירות נתוני אשראי, התשנ"ח-1997
הצעת חוק מתן מידע על יכולת הפרעון של עוסק, התשנ"ח-1997

היו"ר אברהם פורי:

חבר הכנסת רביץ, אני מבקש לפנות אליך. בישיבה הקודמת מצאנו ברישומי הפרוטוקול שאתה הצעת לא להחיל את החוק על בנקים למשכנתאות, על זוגות צעירים. במלים אחרות, מי שלא פורע משכנתה לא יירשמו לו נקודות חובה. האם אתה עדיין איתן בדעתך זאת?

אברהם רביץ:

אני איתן בדעתי.

היו"ר אברהם פורי:

חבר הכנסת רביץ אומר שלא יירשם מידע שלילי לגבי מי שפיגר בתשלום משכנתה על רכישת דירה.

אברהם רביץ:

אני מדבר על כל עם ישראל. אני טוען שזה אנושי.

היו"ר אברהם פורי:

אז כל החוק מיותר. אתה רוצה לעודד את מי שלא מחזיר משכנתא?

אברהם רביץ:

אני אומר שיתמודדו איתו הבנקים. הדירה שלו ממושכנת, ואם לא אז יש גם ערבים בצד. למה לקלקל לו את החיים?

היו"ר אברהם פורי:

הרי אנחנו בכלל לא דנים בשאלה אם בסוף החוב הוחזר. אנחנו דנים רק בשאלה מה מוסר התשלומים שלו.

אברהם רביץ:

אדם כזה הוא לא איש עסקים.

היו"ר אברהם פורי:

כל החוק הזה הוא לא לאנשי עסקים, חבר הכנסת רביץ. לגבי המידע על צ'קים חוזרים, זה יכול להיות לגבי אדם שקונה בחנות והצ'קים שלו חוזרים. אתה עומד על זה? אנחנו נצביע בבוא העת בנפרד על ההצעה של חבר הכנסת רביץ. אני חושב שהיום לא תהיה הצבעה.

צבי הנדל:

מאחר ויכול להיות שלא תהיה הצבעה, יש נקודה אחת שאני חושב שיש עליה הסכמה כללית, לפי שיחות שערכתי בעניין הזה, שמחייבת שני תיקונים – לחייב אישור בכתב של בעל החשבון. אני מדבר על סעיפים 14 ו-15.

היו"ר אברהם פורז:

חבר הכנסת הנדל, קודם כל אנחנו מדברים על מידע שלילי. אין לאדם זכות למנוע את איסוף המידע ואת מסירתו על כך שהוא פשט רגל, שהצ'קים שלו חוזרים וכן הלאה. כאן ברור שאנחנו לא נותנים לו שום הגנה. שאלה אחרת היא לגבי מידע חיובי. מה זה מידע חיובי? מידע שמשבח אותך. אומרים: לקחת הלוואה והחזרת וכן הלאה.

צבי הנדל:

התחלת בנקודה הלא נכונה. מי הולך לבדוק את הנושא הזה? אם אני בא למישהו לקחת הלוואה ואני מבקש משהו ---

היו"ר אברהם פורז:

ההצעה שהתגבשה כאן היתה שמי שלא רוצה שייאספו עליו מידע בכלל, מודיע לרשם – יש רשם שרושם את כל החברות האלה – ולרשם יש חובה להודיע לחברות (כמה שיהיו, אחת או שתיים, אני לא יודע) שלא יאספו עליו מידע. מאותו רגע לא אוספים עליו.

צבי הנדל:

כלומר אמא שלי צריכה להודיע בשביל שלא יאספו עליה מידע?

טנה שפניץ:

מדובר על מידע חיובי בלבד.

היו"ר אברהם פורז:

אחרת, חבל על הזמן בחקיקת החוק הזה.

צבי הנדל:

זאת באמת דעתי.

היו"ר אברהם פורז:

הבנקים לא רוצים את החוק הזה, בעיקר הבנקים הגדולים. לו אני הייתי במקומם הייתי גם אני מתנגד. כאשר אין אינפורמציה אתה למעשה לכוד בידי הבנק שלך. רק הבנק שלך מכיר אותך, רק הבנק שלך מוכן לתת לך אשראי ויודע אם אתה איש טוב והחזרת הלוואות. כאשר תלך לבנק אחר, שם לא מכירים אותך, מתחילים מאל"ף ואין לך בטחונות.

צבי הנדל:

אבל אם אני הולך לבנק אחר ויש לי עניין שיכירו אותי, אני נותן להם אישור לבדוק.

היו"ר אברהם פורי:

זה לא עובד בצורה כזאת.

צבי הנדל:

אוי ואבוי לי אם הבנק החדש יוכל להיכנס ולבדוק את הכל עלי בלי שאני מסכים לכך.

אברהם רביץ:

חבר הכנסת פורי, מכיוון שגם לי יש הערה לגבי אותם שני הסעיפים הרלוונטיים, אני אומר, ויכול להיות שחבר הכנסת הנדל יסכים איתי, שנצמצם את זה. אין כל ספק שעניינו של החוק הזה בראש ובראשונה הוא שמידע שלילי יזרום לכל דורש.

היו"ר אברהם פורי:

וגם מידע חיובי.

אברהם רביץ:

לגבי מידע חיובי, יש לנו ויכוח. לגבי מידע חיובי אני טוען שצריכה להיות פרוצדורה כזאת, שכל אדם שמעוניין שחשבונו יהיה פתוח וגלוי לכל יוכל להורות על כך על-ידי חתימה על איזה נייר לבנק שלו, או יאמר לבנק אחר שהוא מוכן להיות שקוף ושייבדקו אותו כי הוא רוצה לקבל מהם אשראי, כי האשראי שלהם נוח יותר.

אבל, אני רוצה לומר לך, אני לא מסתובב הרבה בבנקים אבל מהמעט שהסתובבתי, פגשתי אנשי עסקים ושאלתי אותם: הגידו לי, הרי זה לטובתכם שהמידע החיובי שלכם יזרום לכל השוק ויבואו ויציעו לכם עסקים יותר טובים. למה לא? רוב האנשים ששאלתי אמרו לי: אל תיכנסו לנו לחיים.

היו"ר אברהם פורי:

כל מי שרוצה, יודיע שלא יאספו עליו ואז לא יאספו עליו.

אברהם רביץ:

אבל למה הוא צריך לרוץ לבנק להודיע?

היו"ר אברהם פורי:

אגיד לך למה, אם זה יהיה כפי שאתה מציע אז חבל על הזמן וחבל על החוק.

יצחק גאגולה:

כל עוד הלקוח לא נותן אישור בכתב – שלא ייתנו עליו מידע חיובי.

היו"ר אברהם פורז:

יש פה נציגים של חברה שרוצה להקים מאגר מידע. בתנאים כאלה הם לא יכנסו לזה בכלל. אתה נכנס לחנות ורוצה לשלם בצ'קים. אם בעל החנות לא יכול על המקום באופן ממוחשב לקבל פרטים עליך תוך דקה ולדעת – – –

אברהם רביץ:

לדעת מידע שלילי.

היו"ר אברהם פורז:

גם מידע חיובי.

אברהם רביץ:

למה הוא צריך לדעת מידע חיובי?

היו"ר אברהם פורז:

כי הוא מקבל ממך צ'קים והוא רוצה לדעת אם הצ'קים שלך לא חוזרים, מה מוסר התשלומים שלך. אם הוא לא יכול לקבל עליך מידע – – –

אברהם רביץ:

אבל אם אין מידע שלילי, אז זה חיובי.

יצחק גאגולה:

לפי ההצעה שלך, אדוני היושב-ראש, כל אחד יכול להיכנס לחשבון שלי ולחטט אצלי כאוות נפשו.

צבי הנדל:

הואיל וזה לא חוק סקטוריאלי או אידיאולוגי במובנים המקובלים אצלנו, שאלתי לפחות 10 חברי כנסת וכולם קפצו מעורם.

טנה שפניץ:

השאלה היא מה בדיוק חושבים שהוא סוג המידע שניתן.

צבי הנדל:

שחשבונות הבנק שלי חשופים.

טנה שפניץ:

תלוי איזה שאלה שאלת את חברי הכנסת. אם שאלת מה דעתם על כך שחשבונות הבנק יהיו חשופים – אני מניחה שאמרו לך לא. אבל אתה צריך להיות ער לכך שגם לגבי המידע השלילי החוק הזה מאוד ממוקד ומאוד מצומצם.
שלום שמחון:

זה לא קשור רק למידע שלילי. גם לחיובי.

טנה שפניץ:

גם לגבי המידע השלילי הוא לא יכול להיכנס לך לשום חשבון בנק. מה מותר לו למסור? שהיתה פשיטת רגל, שיש תיקים בהוצאה לפועל – וגם לא מספיק תיק אחד, אנחנו נורא זהירים ויצטרכו כמה תיקים – , שאתה במוגבל של צ'קים, שהבנק הגיע למסקנה שהוא רוצה להתחיל לגבות ממך והוא שולח לך התרעה שהוא הולך לגבות ממך ועוברים 90 ימים ולא פרעת את החובות. רק אז ימסרו עליך מידע.

כשהוא הולך למשביר לצרכן או למקומות כאלה, קודם כל הוא יכול ללכת רק לגדולים ולמוסמכים. הוא לא יכול להסתפק בחוב אחד אלא הוא צריך שיצטברו אצלו 3 חובות מ-3 מקורות שונים. לגבי המידע השלילי, שכאילו יש הסכמה שמותר, גם שם זה מצומצם, ממוקד ובדוק. שלא תהיה מוטרד שמשוהו פרוץ או שכל אחד יכול לדעת. זה באמת מקרים קשים, של אנשים שנוהגים לא לשלם. זה לא שקרה להם פנצ'ר פעם אחת. ויש להם הזדמנות של 90 ימים לתקן ואז הם בכלל לא יכנסו למאגר.

אברהם רביץ:

מה זה מידע חיובי?

טנה שפניץ:

במידע חיובי מדובר על כך שיהיה מותר למסור שהאדם לקח הלוואה לתקופה מסויימת, הלוואה מסוג מסויים. למשל, הלוואה ממוסד פיננסי, אפילו ללא שם הבנק.

אברהם רביץ:

ואם ייכתב שאין מידע שלילי לגביו. מה רע בזה?

משה ברדוגו:

תיווצר קבוצה אחת שהיא טובה וקבוצה אחרת שהיא פחות טובה.

טנה שפניץ:

חבר הכנסת רביץ, נניח שעלי אין שום מידע שלילי כי אני אדם מאוד אחראי בתשלומים, או לפחות לא הגעתי לדרגות הקשות האלה. מאידך, אנשים רוצים לדעת שהאדם הזה קיבל הלוואות בבנקים ופרע אותן.

צבי הנדל:

אתה אומר שבאמצעות-הברית זה מקובל?

קריאה:

כן, ברוב מדינות העולם זה מקובל.

טנה שפניץ:

חבר הכנסת רביץ, המידע החיובי יימסר אך לא יידעו בדיוק ממי לקחת. יהיו קטגוריות: לקחת ממוסד פיננסי. לא יהיה שם הבנק. לדעתי לא יהיה גובה ההלוואה – על זה עוד יוכלו לדון. יידעו רק שאתה אדם שקיבל הלוואות.

אברהם רביץ:

אם אין מידע שלילי סימן שעמדתי בהתחייבויות.

דרור שטרם:

בואו ניקח דוגמא, שגם עלי וגם עליך אין מידע שלילי. בעולם שאנחנו חיים בו היום אתה צודק כשאתה אומר שאין הבדל בינינו. אבל זה העולם שאנחנו חיים בו היום. ברוב מדינות המערב יכול מאד להיות הבדל בינינו. יכול מאוד להיות שיבואו אליך מוסדות פיננסיים ויציעו לך עסקאות בתנאים מועדפים עלי. למה? בגלל שיודעים למשל שאתה לקחת יותר הלוואות.

אברהם רביץ:

זאת אומרת שכן צריכים לתת את גובה ההלוואות.

טנה שפניץ:

לא חייבים. על זה עוד נדון.

דרור שטרם:

במידע חיובי רואים שפעילות ההלוואות שלך היא הרבה יותר אינטנסיבית, או רואים שהיית רק זוג צעיר שלקח משכנתה וזה הכל. ואז יבואו ויציעו יותר עסקים בתנאים מועדפים.

אברהם הירשזון:

זאת אומרת שזה באינטרס שלו. אם זה באינטרס שלו אז הוא בוודאי ייתן אישור לזה.

היו"ר אברהם פורז:

אבל ברגע שהתחילו את העיסקה זה כבר מאוחר שיתחילו לחפש.

(כולם מדברים ביחד)

אברהם רביץ:

בעבר שלי, כשהייתי איש עסקים, עשו עלי תחקיר כלכלי. באו אלי והחתימו אותי שאני מסכים

שהכל יהיה גלוי וידוע. אחר-כך הלכו לכל הבנקים וכדומה וקיבלו מידע.

דרור שטרום:

עם זה אי אפשר לעשות תחרות.

אלן זיסבלט:

שאלת לגבי ארצות-הברית. ההצעה שלנו הרבה יותר צנועה והרבה יותר זהירה ממה שמקובל בצפון אמריקה, באנגליה ובאירופה.

אברהם רביץ:

אני עוצר אותך בתחילת דבריך בקריאת ביניים. בארצות-הברית שואלים בן אדם כמה הוא שווה. הוא מקבל עלייה חשובה בבית הכנסת לפי גובה האשראי שהוא מקבל בבנק, כך נקבע הכבוד שלו. זה מנטליות אחרת. בישראל החיים הם צנועים ואדם רוצה לסגור את עצמו.

אלן זיסבלט:

ברוב המדינות לא נותנים לך את התשובה מה האיש שווה. בסך הכל הם אומרים שמכמה וכמה סיבות חשוב לדעת את ה-credit history, את ההיסטוריה האשראית של האדם. לא רק אם הוא באמת היה לא בסדר ולא עמד בהתחייבויות ולכן הוא מסוכן. כשאני הגעתי כעולה חדש הופתעתי לראות איך אנשים יכולים לתת צ'קים מבלי שיש איזה מידע על נותן הצ'ק. ואכן יש לנו צ'קים חוזרים ללא תקדים. אבל בנוסף לזה, רוצים לדעת האם לתת לאיש אשראי של ממש, האם באמת להאמין לו כשהוא מבקש את האשראי. לכן מקובל לתת את ההסטוריה האשראית שלו. אם יש לו למשל היסטוריה שלילית, אז יש להניח שלא יתנו לו. אבל גם לשאלה מה לתת לו ובאיזה תנאים ובאיזה שיעור ריבית, חשוב גם לדעת שלמר דרור שטרום כבר 10 שנים יש כרטיס אשראי והוא עומד בכל הדרישות ושיש לו הלוואה מבנק שהוא מחזיר. ואז אני יודע לא רק שאין לו במקרה בעיות אלא שיש לו היסטוריה חיובית.

אברהם הירשזון:

של חוסן כלכלי ואמינות.

אלן זיסבלט:

מה זה נותן? זה קודם כל מגביל את העניין של צ'קים חוזרים ודברים כאלה. אבל בנוסף זה מאפשר תחרות מקסימלית בין הגופים השונים. זה מאפשר לגופים לתת תנאים המתאימים לאיש. ומעל הכל, זה נותן את שיעור הריבית המתאים לאיש שבפנינו.

דרור שטרום:

האם אתה רוצה שסתום בטחון נוסף מעבר למה שיש פה? אתה יכול לקבוע שסתום יותר יעיל, אבל ברגע שאתה לא מאפשר לאסוף מידע חיובי אתה הורס את התחרות. את זה צריך להבין.

אברהם הירשזון:

מה השסתום היעיל שאתה מדבר עליו?

דרור שטרומ:

השסתום היעיל הוא לאפשר לאדם שלא רוצה שיעבור עליו מידע להגיד: אני בעסק הזה לא מעוניין, תודה רבה, תשכחו ממני, אותי תשאירו בבית. זה בסדר גמור ועל זה יקפידו.

אברהם רביץ:

אני מבקש להציע הצעה. אני מבין את זה ואני בעד תחרות. אני חושב שזה יכול להצמיח את המשק. אבל בכל אופן אני חניך ועדת החוקה, חוק ומשפט וחוקי-היסוד. הייתי מציע שכאשר אדם פותח חשבון בבנק, יחתימו אותו באותו יום ובאותו טופס.

היו"ר אברהם פורי:

אז בכל הבנקים הגדולים אוטומטית יחתימו אותו על טופס שהוא לא רוצה למסור מידע. אתה יודע למה? כי הוא לא יהיה מודע בכלל לתוצאה של מה שהוא עושה.

אברהם רביץ:

על טופס נפרד.

היו"ר אברהם פורי:

אם אתה בא לבנק ויגידו לך: מר רביץ, אתה רוצה שייאספו עליך מידע? תגיד: בטח שלא. מייד אתה תחתום על לא, זה ברור.

אברהם הירשזון:

זה באינטרס של הבנק.

שלום שמחון:

אולי זה גם באינטרס של האזרח.

היו"ר אברהם פורי:

ברגע שרק הבנק שלך מכיר אותך – אתה נחות.

אברהם רביץ:

איך מגשרים על פני חוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו?

דרור שטרומ:

רגע לפני שמעבירים עליך מידע, אתה יכול לתת הודעה שלילית וגמרנו את העניין.

היו"ר אברהם פורי:

ההכרעה בשאלה על המידע החיובי לא תהיה היום. אנחנו נעבור הלאה לסעיפים. את השאלה האם לתת מידע חיובי או לא נשאיר להצבעה במועד אחר. אנחנו נודיע לכולם על מועד הדיון ואז ייערכו כולם להצבעה, ולא רק מי שגייסו אותו במקרה, ואז נכריע על-פי רוב ומיעוט.

אברהם רביץ:

האם חשבתם על דרך שכאשר בנק מתבקש לתת מידע חיובי הוא יפנה אל הלקוח ויאמר לו שהוא התבקש לתת מידע?

היו"ר אברהם פורז:

זה לא עובד ככה. זה עובד במחשבים מול מחשבים, בבנקים של אינפורמציה. הדבר היחיד שעשינו, שלדעתי פותר את הבעיה, הוא בזה שהרשם של החברות האלה יפרסם בעתונות היומית, במודעות גדולות ומאירות עיניים, הודעה – ואנחנו יכולים לקבוע שיעשה את זה נניח פעמיים או שלוש פעמים בשנה – שמי שלא רוצה שייאספו עליו מידע יודיע לרשם שהוא לא מעוניין ואז חובת הרשם להודיע לכל אלה שקיבלו רשיון לא לאסוף עליו מידע.

חלק גדול מהעסקות נעשות במקום. אני בא לאיזה מקום ורוצה לקבל אשראי, נניח לרכישת רהיטים. אני רוצה לקנות סט לסלון ב-50,000 שקל ולשלם נניח בצ'קים דחויים. בעל החנות רוצה על המקום לדעת אם יש עלי אינפורמציה. אם הוא לא רואה אינפורמציה, אז הוא חושב לעצמו קפדהו וחשדהו. אם הוא רואה שאני כבר קניתי בעבר ופרעתי את כל ההלוואות ויש עלי אינפורמציה – הוא ייקח ממני את הצ'קים.

אברהם רביץ:

איך הוא יידע? יהיה דירוג?

טנה שפניץ:

יופיע מידע ולא דירוג.

היו"ר אברהם פורז:

יופיע מידע: בתאריך זה וזה לקח הלוואה ממוסד בנקאי והחזיר אותה.

טנה שפניץ:

לרוב האנשים לא יהיה דף עצום. מי שיש לו דף עצום לא ירצה שיידעו עליו.

היו"ר אברהם פורז:

זה מנגנון מצויין. לדעתי את העניין של רשימת נותני צ'קים ללא כיסוי כבר ממילא הבנקים מעבירים בינם לבין עצמם, וגם המידע מלשכות ההוצאה לפועל מועבר. ללא המידע החיובי, נוציא את נשמת אפו של החוק.

מטרתו של החוק הזה להזהיר מפני הגנבים ולשפר את מצבם של הטובים. לתת להם תנאים יותר קלים לקבלת אשראי, לתת להם ריבית יותר נמוכה, לעודד את התחרות. יש בזה פגיעה מסויימת בפרטיות,

ועדה משותפת כלכלה-חוקה
לעניין הצעת חוק שירות נתוני אשראי
27.2.2001

אין ספק בכך, אבל במונחי עלות תועלת – הרי לא מספרים על מה שאני עושה בחדר המיטות. בסך הכל אומרים שלקחתי הלוואה והחזרתי אותה.

אברהם רביץ:

סיפורים מחדר המיטות הם היום אפילו יותר פרוצים.

אלן זיסבלט:

רציתי להוסיף לחבר הכנסת רביץ, בהרבה מדינות בעולם, שיש להן חוקי יסוד והמנטרה הזאת של חופש האדם וחירותו, פחות דואגים להגנת הפרטיות.

טנה שפניץ:

אבל אין חובה למסור.

אברהם הירשזון:

האם צריך לומר שאני מבקש שלא יהיה מידע עלי או שבאופן אוטומטי לא יהיה מידע ואני צריך לבקש שכן יימסר המידע עלי?

טנה שפניץ:

ברוב המקומות אין חובה למסור מידע חיובי. במקומות מסויימים יש חובה לגבי מידע מסויים שלילי.

היו"ר אברהם פורז:

אני רוצה להסב את תשומת לבם של חברי הכנסת שלא השתתפו בכל הישיבות. ממילא אמרנו ששר המשפטים, באישור הוועדה, יקבע את פרטי המידע החיובי. כלומר, כרגע אנחנו בסך הכל יוצרים מסגרת לחקיקה. ממילא שר יצטרך לקבוע את הפרמטרים וזה יחזור אלינו.

היום לא נצביע על החוק. אני רק אעבור על הסעיפים הטכניים.

אברהם רביץ:

ומה לגבי ההצעה שלי?

היו"ר אברהם פורז:

נדון בה בישיבה הבאה, יחד עם כל הדברים.

אלי מונטג:

לגבי ההצעה של חבר הכנסת רביץ, לגבי הבנקים למשכנתאות, אמרתי גם בפעם שעברה שצריך מידע אינפורמטיבי לגבי הבנקים למשכנתאות: איפה מקבלים משכנתאות, מי מקבל משכנתאות. השאלה

ועדה משותפת כלכלה-חוקה
לעניין הצעת חוק שירות נתוני אשראי
27.2.2001

היא מה רוצה להשיג חבר רביץ.

היו"ר אברהם פורי:

הוא רוצה לומר שלא אוספים מידע מבנקים למשכנתאות.

אלי מונטג:

היום למשל נותנים משכנתאות לזכאים גם בחלק מהבנקים הרגילים.

דן אבנון:

ומה עם חברות ביטוח?

היו"ר אברהם פורי:

חבר הכנסת רביץ, אנחנו נבקש ממך, מאחר שזאת הצעתך, להשתדל לשכלל אותה עד לישיבה הבאה ולומר לנו, כשאתה אומר "בנקים למשכנתאות" למה בדיוק אתה מתכוון. זה יכול להיות לאו דווקא בנקים למשכנתאות אלא כל הלוואה שהיא כנגד משכנתה.

מיקי טמיר:

אנחנו לא יכולים להפריד את זה. איך אנחנו נדע?

היו"ר אברהם פורי:

אפשר. הרי משכנתה היא כנגד שעבוד נכס מקרקעין.

אברהם הירשזון:

אולי הוא דיבר רק על הלוואת זכאים, למשל.

אברהם רביץ:

אני מוכן להתפשר על "הלוואת זכאים".

היו"ר אברהם פורי:

אנחנו נצביע על החוק, לרבות הסעיף של המידע החיובי, בישיבה שתקבע בהקדם. בינתיים נעבור על הסעיפים הטכניים. אתם מוזמנים להישאר פה ולהנות.

אתי בנדלר:

ברשותך, אדוני חבר הכנסת רביץ, הצעתך מתייחסת לסעיף 14(א)(5) בטיוטת החוק, שמדבר על המידע השלילי. מדובר כאן על "מידע מתאגיד בנקאי או מתאגיד עזר שהוא מנפיק כרטיסי חיוב, בדבר התראה שמסר, בכתב, על כוונתו לנקוט הליכים לגביית החוב, ובלבד שחלפו 45 ימים מיום משלוח ההתראה ובמשך תקופה זו החוב לא נפרע ולא נערך לגביו הסדר".

לעניין זה אתה הצעת שתי הצעות: א) שזה לא יחול על בנקים למשכנתאות, ועכשיו אתה משנה את הצעתך, באופן שזה לא יחול על משכנתה לזכאים, וצריכים להגדיר את זה. ב) אתה גם הצעת שהתקופה שצריכה לחלוף בין מועד ההתרעה ובין אי הפרעון, או הסדר החוב על-ידי החייב, לא תהיה 45 ימים אלא 90 ימים.

אברהם רביץ:

אני חושב שמשדד המשפטים הסכים איתי, בגלל שיש תקדימים כאלה.

טנה שפניץ:

לא אנחנו קובעים.

אברהם רביץ:

אתם המצפון האנושי.

אתי בנדלר:

הוועדה החליטה שזה יהיה 45 ימים. האם אתה רוצה להצביע על הצעתך גם בנושא הזה של 90 ימים?

אברהם רביץ:

כן. אני מבקש שכל הצעה שלי שלא תתקבל בהצבעה, חס וחלילה, תירשם כהסתייגות.

היו"ר אברהם פורז:

אני כבר אומר לך, חבר הכנסת רביץ, שכל מי שהצעתו תיפול יוכל להפוך אותה להסתייגות. זה זכות אלמנטרית.

מיקי טמיר:

אם גמרנו עם הנושא הזה, יש לי הערה לגבי סעיפי ההגדרות. זה משהו מאוד עקרוני.

היו"ר אברהם פורז:

יש לי עוד דבר לפני כן. גברת שפניץ, במחשבה שניה יש לי הרהורים שניים בקשר לשאלה על מידע על יכולת הפרעון של עוסק (בסעיף 20). אמנם בפעם הקודמת דיברנו על כך שהעוסק יהיה יותר דומה ליחיד, אבל השאלה היא האם באמת לא ראוי שאנחנו ניצמד יותר לרעיון המקורי ונוציא את הפעילות העסקית של העוסק מגדר החוק הזה ונתייחס אליו כאל תאגיד.

דלית דרור:

זה דבר שונה לגמרי ממה שכתוב.

אברהם רביץ:

באופן אבסורדי יוצא שאני יכול להסכים, לגבי הלוואה לזכאים, שלא ימסר מידע שלילי, אבל לא איכפת לי ששם ימסר מידע חיובי.

היו"ר אברהם פורי:

אתה רואה, זאת בדיוק הנקודה.

דלית דרור:

כפי שזה, יש בכך איזון, שלעוסק בפעילותו העסקית יש פחות פרטיות משל אדם רגיל, אבל עדיין לא פרוץ לגמרי כמו לגבי תאגיד, שאפשר לאסוף עליו הכל. יהיה אפשר לאסוף רק מה שנאמר בסעיף 14 ואתה לא מוציא את זה מכלל פרטיות. אתה לא אומר בתיקון עקיף בחוק הגנת הפרטיות שמידע עסקי על עוסק הוא לא בגדר פרטיות --

היו"ר אברהם פורי:

זה דיוק מה שמטריד אותי.

דלית דרור:

-- אלא אתה מאפשר במשורה דברים מסויימים. אפשר להתווכח על הרשימה, להאריך אולי את הרשימה, אבל בקונצפט שלא ייאמר --

היו"ר אברהם פורי:

גברת דרור, אני כבר בוגר בית-הספר הגבוה לסעיף הזה. דנתי בו 10 פעמים לכל הפחות. אז לא צריך להתחיל מהתחלה. צריך להתחיל מהסוף. מה שמטריד אותי הוא הדבר הבא: לגבי תאגידים, אנחנו רואים למשל חברות שמתמחות בזה נותנות הערכה כלכלית. הן אומרות: התאגיד הזה נמצא נניח בענף ההיי-טק ובענף ההיי-טק בשנה האחרונה נניח היו 150 חברות שקרסו, ההזמנות פחתו וכן הלאה. כמו דירוג אשראי שנותנים. למה לגבי יחיד שעושה פעילות עסקית, בקטע הזה, לא יהיו מוכנים למסור מידע בדיוק כמו לגבי חברה?

דלית דרור:

הקשר בין מצבו הכלכלי של אדם, שהוגדר בחוק הגנת הפרטיות כמידע פרטי עליו, לבין מצבו העסקי הוא הרבה יותר ישיר. לא שלא מאפשרים בכלל מידע. מאפשרים מידע מסויים לחברות מסויימות מפוקחות, שמקבלות רשיון. לא לכל אחד. אם אתה מתקן תיקון עקיף בחוק הגנת הפרטיות, זה הצעה אחרת לגמרי.

היו"ר אברהם פורי:

אני יודע. אבל למשל את ההערכות האלה שעכשיו אמרתי, בנוסח הזה לא ניתן לעשות.

חנה הופנונג:

אפשר לבקש הבהרה איך אתה רואה את התיקון כדי ליישם את העקרון שאתה מדבר עליו עכשיו?

אני רוצה להזכיר שאחת הסיבות שבגללן הכנסנו את ההסתייגות היתה שיש כאן גוף נוסף, מין innocent bystander, שקוראים לו בנקים, שמחייבים אותנו להיכנס למין מערכת תפעול יקרה כזאת.

היו"ר אברהם פורי:

זה דבר אחר. לדעתי אנחנו לא על אותו תדר.

חנה הופנונג:

לכן רציתי לדעת איך ייושם התיקון.

אברהם רביץ:

הבנקים יכולים לגבות על זה אגרה.

היו"ר אברהם פורי:

ברור שמי שיש לו חנות רהיטים בפינת הרחוב או מי שמוכר פלאפל, השאלה מה קורה בשוק הפלאפל העולמי היא לא חשובה. אבל נניח שמישהו מנהל עסק די גדול, חברת תוכנה או חברת מחשבים או משהו כזה, על שמו הפרטי – למה הוא יכול להסתתר ואי אפשר על הפעילות העסקית שלו לומר שהוא נמצא בענף כזה, ושההערכות הן כאלה, והדירוגים הם כאלה, כמו לגבי תאגיד?

דלית דרור:

זה בדיוק המהות של חוסר ההתאגדות, שזה אותה אישיות משפטית, ולכן זה מצבו הכלכלי. אם החליט המחוקק – ואגב, גם המכונן החליט בחוקי-היסוד – שהפרטיות היא זכות יסוד, ואם בחוק הגנת הפרטיות פעילות מסוג כזה מוגנת – – –

היו"ר אברהם פורי:

בתיאוריה.

דלית דרור:

זאת סוגיה נפרדת. אתה צודק במידה רבה. יש לנו קשיים עם האכיפה. אנחנו מנסים לעשות משהו בימים אלה בנושא הזה. אבל אני לא באתי להגיד שהאכיפה על הגנת הפרטיות היא אכיפה מושלמת.

היו"ר אברהם פורי:

אני לא חושב שהיא מושלמת. אני חושב שהיא לא קיימת. אין בכלל אכיפה על הגנת הפרטיות.

טנה שפניץ:

לא להיסחף. יש הודעות בעיתון וקיבלו הודעות עכשיו.

היו"ר אברהם פורי:

האם יש תיקים בעניין הגנת הפרטיות?

דלית דרור:

קודם כל, יש מפקחים, זה גם חידוש, בחצי השנה האחרונה.

היו"ר אברהם פורז:

כחלק מהמאבק באבטלה זה טוב.

אתי בנדלר:

רק חצי מפקח ורק על רישום מאגרי מידע.

דלית דרור:

יש מבצע רישום. עכשיו קיבלו כל העוסקים וכל התאגידים הודעות מרשם מאגרי מידע, שהם צריכים להירשם. האגרות הן אגרות מיועדות, לפי חוק הגנת הפרטיות, והרישום יאפשר לממן את הפיקוח.

דן אבנון:

אפילו את אומרת שהוצאתם את זה גם לעוסקים. כלומר, אתם לא רואים הפרדה בין העוסקים ובין התאגידים.

דלית דרור:

אנחנו רואים מאגרים לעניין הרישום, מאגר שיש בו פוטנציאל לפגיעה בפרטיות. לא של מנהל המאגר אלא של הפרטים שאודותיהם יש מידע במאגר.

היו"ר אברהם פורז:

תסבירי לי באופן פילוסופי, או איך שאת רוצה. נניח שמשה כהן החליט לעשות חברה. אם הוא חברה בע"מ נניח, כי הוא כבר חושב על פשיטת הרגל הבאה שלו והוא רוצה להיות בערבון מוגבל, עליו אפשר למסור אינפורמציה אך אם הוא לא עושה את זה כך אז מוגנת פרטיותו. אני מבין שאתם רוצים להגדיר יותר טוב מה זה פרטיות, כלומר אסור לגלוש מהפעילות העסקית שלו לנושאים פרטיים.

דלית דרור:

מצבו הכלכלי של אדם הוא עניין פרטי. זה כתוב במפורש בחוק הגנת הפרטיות. נדמה לי שזה גם חל עלינו ככלל, שהמצב הכלכלי זה פרטיות. אם יש לך חנות והפרדת לאישיות משפטית נפרדת, יש לך יתרונות וחסרונות מזה.

היו"ר אברהם פורז:

אבל זה לא נכון. אם אני עושה עסקים עם הכסף שלי, אז הכסף שלי הוא שלי, הוא גם בעסק וגם בבית. אני חושף את עצמי. תרשום את עצמך בתור חברה וגמרנו.

דלית דרור:

אתה אומר שמי שפועל כעוסק אין לו פרטיות בכלל. לא שאין לו פרטיות בכל הנוגע למצבו הכלכלי.

אייל ינאי:

גם לגבי מצבו הכלכלי יש לו פרטיות, למעט בעניין עסקיו.

היו"ר אברהם פורי:

יש לו פרטיות לגבי היחסים עם אשתו. אם יש לו מחלה ממארת – זה פרטיות. אבל מצבו הכלכלי הפרטי משפיע על מצבו הכלכלי בעסק.

דלית דרור:

זה לא מה שאומר היום חוק הגנת הפרטיות. אם המחוקקים רוצים לשנות, לדעתי השינוי הזה איננו נכון, כי הוא מכרסם במידה רבה בזכות לפרטיות בכל הנוגע למצבו הכלכלי של אדם.

היו"ר אברהם פורי:

האם את לא חושבת שאדם שמנהל על שמו הפרטי עסק שונה מאדם שאין לו עסקים? אני, אגב, נותן אפשרות לאיש הזה לרשום חברה ולעשות את החומה. אני נותן לו אפשרות לרשום תאגיד ולשמור על פרטיותו. אבל כל עוד הוא בחר מרצונו להוריד את החומה, אז הוא חשוף. האם אנחנו לא יודעים שאם העסק כושל אתה לוקח כסף מהבית ומביא פנימה, מוכר דירה ומכניס לעסק? האם זה לא חשוב?

דלית דרור:

האם אתה מבדיל בין סוגי עסקים, בין הקוסמטיקאית שעושה עסק בבית לבין משה כהן? איפה תשים את הגבול?

היו"ר אברהם פורי:

תאמיני לי, אף אחד פה לא יאסוף מידע על קוסמטיקאית. החברות שרוצות לאסוף אינפורמציה לא ישחיתו את זמנן על איסוף מידע על מוכר הפלאפל ועל הקוסמטיקאית.

משה ברנדווין:

אף אחד לא יזמין שירות כזה.

היו"ר אברהם פורי:

אם אני מנהל כזאת חברה, מה ייצא לי? בשביל מה למסור מידע על הקוסמטיקאית הזאת? האם היא תלך להשקעות? היא בהיי-טק? היא תהיה אסתי לאודר? אם היא תהיה אסתי לאודר אז יאספו עליה.

דלית דרור:

בימים האלה יש ויכוח עם רשם מאגרי מידע על הנושא הזה. אין ספק שבשורה התחתונה הנושא הוא ערכי והשאלה היא איזה ערך אתה נותן לפרטיות. המועצה להגנת הפרטיות הביעה את דעתה נגד זה.

היו"ר אברהם פורי:

אנחנו מאוד מעריכים את המועצה.

טנה שפניץ:

אני מאוד מבקשת שמה שהמאגר צריך לאסוף יהיה ברור ונתון לבקורת חד-משמעית. לא שהיום יש לו מחזור כזה ומחר הוא ירד למחזור אחר. אף אחד לא יכול לבדוק לו את המחזור. אני רוצה שיהיה כך או שיהיה אחרת, אבל שיהיה לגמרי ברור. כשאת שולחת מפקח למאגר הסופר רגיש הזה, שהוא יעשה בקורת פשוטה, טכנית וחלקה ויידע מה מותר שיהיה במאגר ומה אסור שיהיה במאגר. ולא שיתחיל להפעיל שיקול דעת, אם יש לו מחזור כזה או מחזור אחר.

היו"ר אברהם פורי:

ובכל זאת, מי שיקיים כזה מאגר וחלילה ישל במסירת מידע שלא נוגע לפעילות העסקית, למשל שיש לו ילד מפגר, או למשל שיש לו גידול סרטני והוא עובר טיפולים, אז הוא יחטא בפגיעה בחוק הגנת הפרטיות.

טנה שפניץ:

הדוגמאות האלה לא מטרידות אותי. אף אחד לא ימסור דברים כאלה.

היו"ר אברהם פורי:

למה לא? אם יש לו סרטן יכול להיות שזה משפיע על הסיכוי העסקי.

טנה שפניץ:

לא להיסחף. אני לא דואגת לדברים האלה. אף אחד לא יעשה את זה. מטרידים אותי השוליים, שמתחיל לאסוף ממי שאסור לו, שמתחיל למסור על מי שאסור לו, שיש שם כל מיני מידעים שלא הרשיתי לאסוף אותם כי לא עברה התקופה שקבעתי בחוק – אלה הדברים שמטרידים אותי.

היו"ר אברהם פורי:

גברת שפניץ וגברת דרור, בהנחה שהאינפורמציה הזאת מותרת, גם הערכה כלכלית כזאת, נניח שמישהו הוא טייקון והוא לא צריך שום חברה, הוא עושה את זה על שמו הפרטי. האם ההערכה הכלכלית של הפעילות העסקית שלו צריכה להיות מחוץ לחוק הגנת הפרטיות, כמו שהיום כל אחד יכול לאסוף? או שהיא עדיין צריכה להיות במסגרת החברות שמקבלות רישוי לפי חוק מסירת נתוני אשראי?

טנה שפניץ:

זאת באמת שאלה מאוד ערכית. יש עמדה של משרד המשפטים בקטע הזה שמדברת על פתרון ביניים. זאת אומרת, בגלל שזה כל-כך מעורב – שהוא יהיה תחת הגג הזה של הרישוי, אבל נרחיב לגביו קצת. זאת מין פשרה בין מצד אחד לעשות אותו כמו תאגיד לכל דבר ועניין, שאנחנו יודעים שיכולות להיות מכך בעיות, לבין לסגור אותו לגמרי.

דלית דרור:

זה פתרון ביניים ראוי, שנותן לו פחות פרטיות מאשר לאדם רגיל אבל הוא לא מתפשט לגמרי כמו חברה. כל עוד זה בתוך ההסדר של החוק הזה אז יש רישוי ויש פיקוח.

היו"ר אברהם פורז:

אבל מותר אז גם לתת הערכה כלכלית לגבי הסיכוי העסקי, הלא כך?

דלית דרור:

זה שאלה אחרת. אתה מתכוון לדירוג?

היו"ר אברהם פורז:

לא לגבי הדירוג, אבל הערכה, למשל שהוא נמצא בענף שיש בו סיכונים.

טנה שפניץ:

אני לא יודעת איזה מידע כלכלי הוא נותן. מהמאגר הזה מותר לו למסור רק מה שאנחנו מרשים.

אייל ינאי:

אני רוצה לתת דוגמא. יש שני קבלנים בגודל דומה שבונים דירות. אחד מהם יהיה מאוגד כחברה בע"מ והשני לא יהיה מאוגד כחברה בע"מ. למי שקונה מהאחד למעשה לא תהיה שום הגנה ממנו ולמי שקונה מהשני תהיה הגנה לדעת אם הוא בסדר או לא בסדר. אפשר לעשות הפרדה מאוד ברורה בצד העסקי בין פעילות של עוסק לפעילות של אדם. הפעילות של עוסק מחייבת עבודה עם ספקים ועם לקוחות.

טנה שפניץ:

מי יבדוק את זה? זה כשהוא בחוץ.

אייל ינאי:

יש היום 200,000 ומשהו עוסקים מורשים לכל דבר בארץ ואפשר לעשות את ההפרדה בין האדם לבין פעילותו כעסק. ברגע שאנחנו יוצרים הגבלה מול תאגיד, מול חברה בע"מ, אנחנו בעצם אומרים שאותו גוף, שהוא עוסק מורשה, יכול בפעילותו העסקית לעשות את כל הדברים שהחוק הזה נועד למנוע: להחזיר צ'קים, למכור דירות. אגב, זה יכול להיפתר בדרך אחרת.

היו"ר אברהם פורז:

אתה מדבר באופן לגמרי כללי. אני רוצה את זה באופן הרבה יותר ממוקד. בנוסח הנוכחי כתוב: "בעל רשיון רשאי למסור, לגבי עוסק בפעילותו כעוסק, כל מידע שאסף בהתאם לסעיף 14". אני לא יודע אם עיינתם בסעיף 14. מה חסר לכם בסעיף 14 שהייתם רוצים להוסיף?

אייל ינאי:

אתן לך דוגמא לדברים שלפי סעיף 14 הנוכחי אפשר לתת עליהם מידע על חברה בע"מ ואי אפשר לתת על עוסק. למשל היקף אשראי שהעסק לוקח מספקים, שזה נתון מאוד חשוב כדי לדעת על היקף הפעילות שלו.

טנה שפניץ:

אסור למסור את זה. מה שמותר לו זה מה שמותר לגבי פרט, בהנחות מסויימות. כמו למשל, לגבי פרט אני צריכה להצמיד 3 חובות ואילו לגביו אני יכולה למסור על כל חוב.

היו"ר אברהם פורי:

אני שואל אותך שאלות ערכיות. האם את חושבת שראוי לאסוף אינפורמציה כזאת? למה לא?

טנה שפניץ:

אני חושבת שאם נותנים את הדוגמאות של קבלן כזה וקבלן כזה, אז באמת צודק מר ינאי. אבל אנחנו מסתכלים על זה מהצד של הסיכונים. אנחנו גם אומרים שהבנקים מזרימים את המידע. הם לא יודעים להבחין בין כך וכך. צריך להסתכל גם מהם מקורות המידע. הבנק צריך להזרים.

היו"ר אברהם פורי:

איך תנסח את זה? בהנחה שאנחנו רוצים להוסיף את זה לסעיף 14.

דן אבנון:

מה שמאוד מפריע למשרד המשפטים הוא ההפרדה בין הפעילות שלו כעסק ובין הפעילות הפרטית שלו. מאוד מפריע לכם שהגבול הזה יהיה מטושטש. נציב כאן חומה, עם סנקציות ומה שאתם רוצים, כי מאוד קל לעשות את ההבחנה הזאת. כשאנחנו עובדים מול "אוסם" אז אף אחד לא נותן צ'ק ל"אוסם" ואף אחד לא נותן צ'ק ל"תנובה" ב-capacity הפרטי שלו. אתה עובד מול הסופרמרקט. אם אני יודע שצ'ק חוזר מ"תנובה", אני יודע שהצ'ק ניתן ב-capacity העסקי.

אלי מונטג:

אם זה צ'ק שחזר מ"תנובה", לפי החוק הזה בסעיף 14 לא נאמרה שום מלה על כך שצ'ק חזר. לא תדע.

דן אבנון:

אני היום אוסף מידע על צ'קים מ"תנובה", על תאגידים.

טנה שפניץ:

זה יכול להיות צ'ק שעבר 3-4 הסבות באמצע.

היו"ר אברהם פורז:

מה חסר לכם ברשימה המופיעה בסעיף 14?

אייל ינאי:

ברשימה חסרים הרבה דברים. למשל היקף פעילות של העסק, שעבודים – למה אי אפשר להגיד אם יש לו שעבודים, שמות של ספקים ולקוחות וחוות דעת שלהם.

דן אבנון:

זה מידע שניתן על תאגידים כעניין שבשגרה, עם מי התאגיד הזה עובד, מי הלקוחות שלו ומי הספקים שלו.

אלי מונטג:

זה לא שייך לחוק הזה, עם כל הכבוד.

אייל ינאי:

שאלת מה הצעתנו. חבר הכנסת פורז, הצעתנו היא לקחת את כל הנושא הזה ולהוציא אותו מחוץ לחוק. לקבוע הסדרים אחרים אבל להוציא אותו מכלל החוק.

דלית דרור:

הוא לא עונה על השאלה. אם נוציא את זה מהחוק הזה ונעביר לחוק הגנת הפרטיות אז אנחנו אומרים שלעוסק בפעילותו העסקית יש אפס פרטיות. אם אנחנו מגדילים את הרשימה של סעיף 14(א) – זה משהו אחר.

דן אבנון:

רק בפעילות העסקית, זה הכל, וחובת ההפקדה מוטלת על מוסר המידע.

דלית דרור:

אתה אמרת מה חסר להם. זאת אומרת, אם יוסיפו בסעיף 14 אחרי פסקה (7) עוד כמה פרטים, אנחנו עדיין במצב שונה מאשר אם יוציאו הכל מכלל החוק.

טנה שפניץ:

בשום אופן אני לא מוכנה למישמש כזה. זה מאגר סופר רגיש, על אנשים פרטיים בעיקר, ולא צריך לסכן אותו עם מידעים נוספים שימסרו למי שרוצים.

היו"ר אברהם פורז:

יש נקודה אחת שצריך לתת עליה את הדעת. בואו נניח לרגע שאני רוצה שהעוסק בפעילותו העסקית יהיה כמו תאגיד ואפשר יהיה למסור עליו הכל, כולל רשימת ספקים.

טנה שפניץ:

שיהיה מחוץ לחוק הזה.

היו"ר אברהם פורז:

מחוץ לחוק, זה אומר שכל אחד ברחוב יכול לאסוף עליו מידע כזה.

טנה שפניץ:

יש חוק הגנת הפרטיות.

היו"ר אברהם פורז:

ובכל זאת מדובר בגוף שקיבל רישוי. האם לא נכון שמאחר שהוא אדם פרטי לא ניתן את זה לכולי
עלמא ללא כל פיקוח אלא ניתן את זה בכל זאת לגורמים שקיבלו רישוי ועלולים לאבד את הרישיון ויש להם
זהירות? זה יותר אחראי מאשר סתם להוציא את זה החוצה.

טנה שפניץ:

כמו לאנשי מס הכנסה, שכל-כך זהירים במסירת המידע, ואנשי משרד התחבורה שכל-כך יודעים
שאסור למסור מידע והם זהירים, וכמו כל אינפורמציה שכל-כך קשה לקבל.

היו"ר אברהם פורז:

אגב, הם יותר זהירים מאנשי מס הכנסה.

טנה שפניץ:

אני תמיד חוזרת על הדוגמא, שלא מר ינאי יושב שם ומוסר מידע אלא עובד שלו, בשעות הלילה,
שיושב על מאגר אדיר של פרטים על אנשים. לכן הכל צריך להיות ברור. זה פיתוי אדיר. אנחנו מעבירים חוק
נורא מסוכן. בואו נשאיר אותו מוגדר וניתן לבקרה.

היו"ר אברהם פורז:

מר זיסבלט, אני שואל אתכם רק שאלה אחת. תצאו מהנחה שאני לפחות אמליץ לחברי הכנסת
לאפשר לגבי עוסק מסירת מידע לגבי פעילותו העסקית. אם לא יהיה רוב, אז לא יהיה, זה תמיד לא
בשליטתי. אני רק יכול לקבוע מועד לדיון כדי שכן יהיה רוב. בהנחה שאני רוצה שהאינפורמציה כן תימסר,
האם להוציא את זה לגמרי מחוק הגנת הפרטיות וכל אחד יוכל לאסוף, או בכל זאת, מאחר שמדובר
באנשים פרטיים, לתת את זה רק למי שקיבל רישיון?

טנה שפניץ:

זה לא אומר שלכל אחד מותר הכל. לפי חוק הגנת הפרטיות יש לו פרטיות לגבי המידע הכלכלי
שלו. זה שאולי אין כל-כך בהירות בחוק הגנת הפרטיות מה הקו המבדיל - אבל חוק הגנת הפרטיות מגן
עליו. זה לא שהכל פרוץ והכל מותר. הוא פשוט לא נכנס למאגר הזה.

ועדה משותפת כלכלה-חוקה
לעניין הצעת חוק שירות נתוני אשראי
27.2.2001

דלית דרור:

חבר הכנסת פורז מציע אלטרנטיבה, לתקן את זה כך שה- - - לא יגן עליו.

היו"ר אברהם פורז:

אני פוגע בפרטיות שלו באופן גס. עכשיו השאלה היא האם אני אומר שכולי עלמא יכול לאסוף מידע. היום ל"דן אנד ברדסטריט" אין שום רישוי. הוא אוסף מידע על תאגידים. מחר אני יכול לאסוף ואת יכולה, כל אחד יכול לאסוף.

ורדה לוסטהויז:

אבל כמאגר מידע הוא צריך להשתמש שימוש ראוי ונכון. מבחינת רישוי ופיקוח - פיקוח בוודאי יש. נשאר לדעתי קטע אחד של - - -

היו"ר אברהם פורז:

האם יש היום פיקוח על "דן אנד ברדסטריט"? מה הפיקוח?

ורדה לוסטהויז:

בוודאי, יש פיקוח האם נעשה שימוש ראוי במידע.

היו"ר אברהם פורז:

מה הפיקוח שיש היום על מאגר המידע של "דן אנד ברדסטריט"?

אלי מונטג:

אם זה רק על חברות אז הם לא כלולים בחוק.

טנה שפניץ:

יש 10,000 שמות במאגר מידע.

היו"ר אברהם פורז:

ולפיכך, הוא צריך להגיד שיש לו מאגר מידע.

אלי מונטג:

הוא צריך להגיד לאיזה מטרות הוא אוסף את זה ומה השימוש שהוא עושה בזה.

טנה שפניץ:

אפשר לבקר אותו.

היו"ר אברהם פורז:

לבקר אותו על מה? אפשר לבקר אצלו.

דן אבנון:

יש פקחים שמסתובבים ובודקים שאין במאגר המידע מידע שמהווה הפרה של חוק הגנת הפרטיות.

טנה שפניץ:

כולם אומרים שחוק הגנת הפרטיות לא קיים יותר.

אתי בנדלר:

אם אתם תסירו את ההגנה של חוק הגנת הפרטיות מעליו - - -

אלי מונטג:

תסירי אותם - במגבלות.

אלן זיסבלט:

אמנם יש מדינות בהן מוציאים את העוסק היחיד מהחוק בכלל. החשש שלנו היה תמיד מידת הבלבול והמעורבות של היחיד. בהרבה מדינות בחוץ-לארץ אתה לא יכול לנהל עסק אלא בחשבון נפרד בבנק. פה אנחנו יודעים שגם מבחינת שוק האשראי, אנשים נותנים צ'קים לספק ואחר-כך למורה הפסנתר, ואנשים חיים מאותו החשבון. עם כל הכבוד, אני חושב, אם יש לנו בכלל דאגה לפרטיות - ואני חושב שיש לנו - עם כל הרצון לעזור לגלות בעיות באשראי, אני חושב שהפשרה הזאת היא הפשרה הנכונה. זה באמת מביא לדברים חשובים מאוד ומאידך בכל זאת משאיר את זה בפיקוח מתאים.

היו"ר אברהם פורז:

אני חושב - אני אומר את דעתי ואני אציע את זה לחברי לפני ההצבעה - מי שרוצה לשמור על פרטיותו, שיתכבד וירשום תאגיד ויפריד את פעילותו העסקית מפעילותו הפרטית. כל עוד הוא מחליט לעשות על שמו הפרטית גם פעילות עסקית, הוא לוקח את הסיכון שתיפגע במידה מסויימת פרטיותו.

דבר שני, מאחר שאנחנו בכל זאת עוסקים פה באדם פרטי, אני אציע שרק גוף שקיבל רשיון לפי החוק הזה יוכל לאסוף אינפורמציה מסוג כזה ולא כולי עלמא. לא כמו התאגידים.

טנה שפניץ:

על איזה סוג אתה מדבר?

היו"ר אברהם פורז:

על פעילותו העסקית של עוסק יוכל לאסוף מידע רק מי שקיבל רשיון לפי חוק שירות נתוני אשראי.

טנה שפניץ:

עכשיו עשית את הכי גרוע. זה הצירוף הכי גרוע.

היו"ר אברהם פורי:

זה לא הצירוף הכי גרוע. מותר לך לחלוק עלי. תהיה פה הצבעה ותשכנעי את כולם לא לקבל את זה.

אלי מונטג:

באיזה סעיף זה יופיע?

היו"ר אברהם פורי:

בסעיף 20 תתווסף תוספת האומרת שלגבי מי שהוא עוסק מותר למסור עליו גם את המידע הבא, ויהיו שלושת הדברים שנאמרו פה.

אייל ינאי:

זה רק דוגמא. יש עוד פרטים, למשל הערכת סיכוני אשראי.

היו"ר אברהם פורי:

תעבירו לי רשימה, מה אתם רוצים שיהיה כלול בסעיף 20. אנחנו נזדקק לזה.

טנה שפניץ:

אני רוצה שתבין למה זה כל-כך גרוע מבחינתנו. החשש הוא לפרטיות של הפרט האמיתי. לא לפרטיות של העוסק. זאת לפחות הדאגה שלי. החשש הוא שאתה מערבב את המאגר בצורה כזאת שעל אנשים פרטיים יימצא מידע שלא צריך להימצא שם.

היו"ר אברהם פורי:

רק אם הם עוסקים.

טנה שפניץ:

הבנקים יעבירו את כל המידע. מאגר המידע יושב על כל המידע. מי ימסור למאגר את האינפורמציה עליהם? מאיפה הוא לוקח אותה? האם אני יכולה לבקר את המקורות שמהם הוא לוקח?

היו"ר אברהם פורי:

לא, אבל את יכולה לבקר את האינפורמציה שהוא משחרר.

דן אבנון:

לפי מה שגברת שפניץ אומרת אז הפשרה שהיא יכולה לחיות איתה היא גם פשרה מאוד טובה, להוציא את זה החוצה מחוק הגנת הפרטיות.

אתי בנדלר:

אי אפשר ללכת: או/ או.

טנה שפניץ:

אני מציעה שתעשה את התיקון בחוק הגנת הפרטיות. חוק הגנת הפרטיות הוא אפור, שם מותר למסור רק על הפעילות העסקית שלו, אבל בלי רשיון.

היו"ר אברהם פורז:

אבל אני רוצה רישוי. אני לא רוצה בחוק הגנת הפרטיות. בתור הרע במיעוטו עדיף לי שהמידע הזה יהיה בידי גוף שקיבל רשיון, שיש לו אחריות. הוא יעשה את זה בצורה יותר אחראית מכל אחד אחר.

טנה שפניץ:

אתה מסכן את כל הפרטיים שאוספים עליהם המון מידע. אחר-כך אני אתווכח אם הוא עוסק או לא עוסק? אם הקוסמטיקאית בבית היא עוסקת או לא עוסקת? האיש שלנו יושב על מאגר אדיר של מידע אישי פרטי.

היו"ר אברהם פורז:

את יודעת מי זה עוסק? כל מי שמוציא חשבון הוא עוסק.

דלית דרור:

חוק הגנת הפרטיות חל על כל אחד, גם על אלה וגם על כל אחד אחר.

היו"ר אברהם פורז:

אז כולם יתחילו לאסוף.

דן אבנון:

לא נכון, כי אם מוציאים את זה להגנת הפרטיות חלה הסנקציה, אם מישהו בהקשר הזה הפר את חוק הגנת הפרטיות.

היו"ר אברהם פורז:

האחריות היא על החברה לוודא שהאיש הוא עוסק ולמסור רק אינפורמציה עסקית. גברת שפניץ, גם אם את צודקת ולא גברת דרור, תהיה על זה הצבעה. אתה תיתן את הרשימה של הדברים הנוספים.

דן אבנון:

להבדיל מהמצב שקיים היום, אם אנחנו מוציאים את זה לחוק הגנת הפרטיות ומישהו יחטא בעתיד בעבירה על חוק הגנת הפרטיות, הוא יימצא כמי שהפר את הוראות החוק הזה ויחולו עליו הסנקציות

שחלות על מי שמנהל מאגר ללא רשיון. זה לא שאנחנו נהיה במצב של היום. אם מוציאים את זה לחוק הגנת הפרטיות ומישהו עושה מאגר כאילו על עסקים של אנשים פרטיים, הוא עובר על הוראות החוק הזה וצפוי לסנקציות פליליות.

טנה שפניץ:

בשביל זה הוא לא צריך להיות בחוק הזה.

דן אבנון:

לכן הצעתה של עו"ד שפניץ מקובלת עלינו והיא טובה.

היו"ר אברהם פורז:

אבל אני לא מסכים לה.

אלי מונטג:

היות ואתה רוצה לעשות את זה בחוק שלפנינו, אני מבקש שהחברות המיועדות יקחו את סעיף 20 כפי שהוא היום, לפני ההוספות, ויסבירו מה המשמעות של מה שכתוב כאן בהקשר של החוק הזה. איך זה מתיישם? "בעל רשיון רשאי למסור, לגבי עוסק בפעילותו כעוסק, כל מידע שאסף".

היו"ר אברהם פורז:

זה לא יהיה "כל מידע". זה יהיה בהתאם לסעיף 14. בסעיף 14 תהיה רשימה סגורה של דברים.

אלי מונטג:

בואו נראה מה קיים היום, לפני שאתה מוסיף לרשימה. זה עירוב מין בשאינו מינו. יש פה בעיה משמעותית.

היו"ר אברהם פורז:

יש דברים שאפשר למסור גם לגבי אדם פרטי.

מיקי טמיר:

סעיף 14 זה רשימת דברים שאפשר לאסוף אותם. סעיף 15 הוא סעיף - - -

היו"ר אברהם פורז:

כדי שהעניין יהיה יותר ברור: בסעיף 14 - (1) מידע על פשיטת רגל - אפשר למסור לגבי כל אחד, בין אם הוא עוסק ובין אם לא; (2) מידע מלשכות ההוצאה לפועל - אפשר למסור לגבי כל אחד; (3) מידע בדבר היות הלקוח מוגבל - מותר למסור, בין אם הוא עוסק ובין אם לא; (4) מידע מתאגיד בנקאי בדבר התראה ששלח -

אלי מונטג:

הנה הבעיה הראשונה. ניתן למסור רק אחרי שניים ואף אחד לא יודע אם זה בפעילותו כעוסק או לא. כאשר התאגיד הבנקאי מתרה בו הוא לא אומר אם זה בפעילותו כעוסק או לא.

דלית דרור:

זה בדיוק החשש, מחוסר היכולת להפריד.

מיקי טמיר:

אם לאותו תאגיד תהיה טעות למשל.

היו"ר אברהם פורי:

(5) מידע מתאגיד בנקאי או מתאגיד עזר שהוא מנפיק כרטיסי חיוב – אותו דבר; (6) מידע ממקור מוסמך בדבר אי-פרעון חוב ובלבד שחלפו לפחות 90 ימים – אותו דבר; (7) מידע בדבר הוראה שנתן בית משפט –

אלי מונטג:

זה שייך בכלל לבעל מניה. ללמדך שההבחנה בין עוסק ללא עוסק לא יכולה לבוא על בסיס המידע שיש לנו כאן, בחוק הזה. זה פשוט בלתי אפשרי. גם מסירת צ'קים לעסקים, נתתם את הדוגמא של "תנובה". נגיד שאתה אוסף מ"תנובה" כמקור מוסמך, ולפי החוק אחרי שתאסוף ממקור מוסמך מותר לך למסור על אדם פרטי רק משניים או שלושה מקורות, ואילו כאן תוכל למסור רק על סמך מקור אחד. עדיין אני אומר שמי שנתן צ'ק פרטי למכולת והמכולת הסבה אותו ל"תנובה", אף אחד לא יודע אם הצ'ק הזה חזר בגלל מערכת עסקיו עם "תנובה" או לא תחת העסקים שלו כעוסק. לא ניתן לחתוך את הדברים.

היו"ר אברהם פורי:

ואם הוא היה תאגיד, זה היה פותר את הבעיה?

אלי מונטג:

בתאגיד אין בעיה. החוק בכלל לא עוסק בתאגיד.

היו"ר אברהם פורי:

האם לא יכול להיות שתאגיד יקנה כיבוד בסופרמרקט והצ'ק שלהם יחזור?

דלית דרור:

זה צ'ק של תאגיד.

אלי מונטג:

איפה פה הסיכון?

היו"ר אברהם פורי:

בתאגיד שבו מאחורי התאגיד עומד רק אדם אחד, זה מין הרמת מסך כזאת.

דרור שטרומ:

זה מה שאמרנו, שהוא לקח על עצמו את המסגרת התאגידית, הוא גילה את דעתו שהוא מנהל בזה עסק. כל מה שהוא עושה שם, חזקה שזה עסקי.

היו"ר אברהם פורי:

אנחנו נשאר את כל מה שכתוב בפסקאות (4), (5), (6) ו-(7) רק לגבי אנשים פרטיים שאינם עוסקים. לגבי עוסקים אנחנו נוסיף עוד כמה דברים שמותר לגביהם. בואו נגיד שלגבי הצ'קים גם מי שהוא עוסק יהיה לו את הדין המקל כאילו היה פרטי. רק אחרי כמה צ'קים שחזרו אפשר יהיה למסור עליו מידע. אנחנו ניתן לו מין הגנת יתר. אבל ההערכה על הלקוחות והפעילות העסקית, זה לגיטימי. תעבירו לנו רשימה ואנחנו נעשה לה מיון. בשלב זה מה שכתוב בסעיף 14(א) בפסקאות (1)-(7) חל לגבי פרטים נטו.

טנה שפניץ:

הוא יכול למסור שעבודים. הוא יכול למסור אם האוטו שלי משועבד או לא. נכון?

היו"ר אברהם פורי:

אם את עוסקת - כן.

טנה שפניץ:

קודם כל הוא צריך לדעת אם אני עוסקת. אחר-כך הוא ילך ויאסוף עלי מכל המקומות. נניח שהוא קצת פחות מצפוני ממה שאתה מייחס לחברות הללו. למה שהוא לא ימסור עלי כפרט שהאוטו שלי משועבד?

היו"ר אברהם פורי:

אם הוא פחות מצפוני אז כל הנייר הזה לא שווה כלום.

אלי מונטג:

הוא שווה, כדרך המלך לטפל במה שאתה מציע לעשות בחוק הגנת הפרטיות, עם כל הגבלה שאתה רוצה. תגיד שם שהגנת הפרטיות לא חלה אלא רק בהקשר הזה והזה ורק דרך חברות שיש להן רשיון כזה וכזה.

היו"ר אברהם פורי:

מה שאתה אומר זה בסדר גמור, זה אותו דבר.

אלי מונטג:

זה לא אותו דבר.

ועדה משותפת כלכלה-חוקה
לעניין הצעת חוק שירות נתוני אשראי
27.2.2001

היו"ר אברהם פורז:

אין לי בעיה אם אתם רוצים שזה יעבור כתיקון לחוק הגנת הפרטיות ויאמר שאת האינפורמציה הזאת יכול לאסוף רק מי שקיבל היתר לפי חוק שירות נתוני אשראי.

ורדה לוסטהויז:

בתנאים שהוא עומד.

היו"ר אברהם פורז:

האם זה יותר נוח לכם מבחינת המראה, מבחינת ה"פאסון"?

טנה שפניץ:

לא איכפת לי המראה. איכפת לי שהמידע הזה לא יהיה במאגר של החוק הזה.

היו"ר אברהם פורז:

את רוצה שיאספו את זה בנפרד?

דלית דרור:

לי איכפת גם רמת הגנת הפרטיות.

אלי מונטג:

אבל הוא אומר שתעשי את זה באותם תנאים בדיוק כמו שרצית לעשות פה.

דלית דרור:

האם אתם רוצים בחוק הגנת הפרטיות לעשות תיקון עקיף, שיהיה פה הסדר רישוי נפרד? האם זה נראה לכם מתאים?

ורדה לוסטהויז:

כן, רוצים רישוי.

היו"ר אברהם פורז:

מר מונטג הציע הצעה שנראית לי הצעה נפלאה. אני מציע את הדבר הבא: אנחנו נתקן את חוק הגנת הפרטיות ונכתוב שם שלגבי אדם שהוא עוסק ניתן יהיה למסור לגבי פעילותו העסקית. אנחנו נעשה רשימה ונאמר שאיסוף הפרטים יכול להיעשות רק על-ידי מי שקיבל רישון לפי חוק שירות נתוני אשראי, וזה יוצג באופן נפרד במאגר נפרד.

טנה שפניץ:

היו לו באותו חדר שני מאגרים? זה עוד בסדר יחסית.

היו"ר אברהם פורי:

אני מבקש מכם רשימה יותר מוגדרת, מה ניתן לאסוף.

מיקי טמיר:

לגבי הגדרת "לקוח" (בסעיף 1) – אני מודה שמה שמטריד אותי זה חובת הבנקים למסור מידע על מי שמוגדר לקוח, למרות שהוא בעצם לא אדם שמודע לזה. אני מבקשת שנוציא מהגדרת "לקוח" תושבי חוץ. יש בבנקאות הישראלית הרבה לקוחות שהם תושבי חוץ. עיקר הפעילות שלהם היא לא בארץ והם לא קונים מקררים בארץ והם גם בדרך כלל לא מוכרים מקררים בארץ, אבל יש הרבה לקוחות – – –

קריאה:

מחזיקים כסף שחור בארץ.

דרור שטרם:

אם הם מחזיקים כסף בארץ, אז מה דינם שונה?

מיקי טמיר:

אם הם מחזיקים כסף – בשביל זה יש עכשיו חוק איסור הלבנת הון. אבל יכול להיות שהם מחזיקים כסף ולא רוצים שהמשטרה באותן מדינות יידעו על כך.

אלי מונטג:

החזקת כסף אינה משמשת מקור שמדווחים עליו. רק העמדת אשראי.

מיקי טמיר:

אני מדברת על הקטע של מידע חיובי. אין לי בעיה עם מידע שלילי, אם מישהו מהם מחזיר צ'קים ישראלים, שיוודעו על כך. דרך אגב, אני לא חושבת שהאנשים האלה מחזיקים צ'קים בשקלים. אם הם לא מחזירים חובות שלהם, שגם יודיעו עליהם. בקטע של מתן אשראי, וזה בדרך כלל גם אשראי במטבע חוץ, אם כי אני לא חושבת שזה רק כך, אם כל אחד יוכל לבוא לאותו משרד ולבקש מידע על איזה תושב של מדינת הגבלה על אשראי שהוא קיבל מבנק ישראלי, שזה לגיטימי לגמרי – בדרך כלל, אגב, הם מקבלים את האשראי הזה כנגד פקדונות שהם מחזיקים, אבל עדיין הם קיבלו אשראי. אבל כתוצאה מזה שיגידו שאכן יש להם אשראי, משמע שיש להם חשבון בבנק בארץ. זה דבר שאסור לעשות לאותם אנשים.

אני רוצה להזכיר, אם מדברים על חוץ-לארץ, אמרה כבר גברת טנה שפניץ קודם שבאף מדינה אחרת בעולם אין חובה למסור מידע. לכן אני מניחה שאם יש בנק בעולם שמרגיש שיש כאן לקוח שאם הוא ימסור עליו את המידע זה יפגע בלקוח הזה, אז הוא לא ימסור את המידע לגבי אותו אדם.

היו"ר אברהם פורי:

האם יש לכם אפשרות להגדיר את הלקוחות האלה?

ועדה משותפת כלכלה-חוקה
לעניין הצעת חוק שירות נתוני אשראי
27.2.2001

מיקי טמיר:

בעקרון מדובר על "תושבי חוץ".

דרור שטרום:

זה רחב מדי.

היו"ר אברהם פורי:

ואם תושב חוץ עושה פעילות בארץ?

מיקי טמיר:

אני מדברת רק על מידע חיובי.

היו"ר אברהם פורי:

אני מבין, אבל השאלה היא מה הקלסיפיקציה שלו. עצם העובדה שהוא תושב חוץ לא אומרת שהוא לא עושה עסקים בארץ. אני מוכן לומר שאם זה תושב חוץ שאין לו שום פעילות בישראל – – –

דן אבנון:

שאיין לו מספר תעודת זהות בארץ.

דרור שטרום:

ההגדרה היא שאין לו פעילות עסקית בישראל.

היו"ר אברהם פורי:

תושב חוץ שאין לו פעילות עסקית בישראל, אני מוכן להוציא אותו. אתם צריכים לבדוק שאתם יודעים מי זה.

מיקי טמיר:

אני מציעה שאנחנו נחשוב, אולי נגיע גם לגשר עם אנשי בנק ישראל ועם אנשי משרד המשפטים, להגיע להגדרה יותר ממוקדת. אני רוצה להגיד שאפילו בחוק איסור הלבנת הון – מצד שני בוודאי שזה צריך לתפוס אותם.

היו"ר אברהם פורי:

כבר החלטנו לשיטתך. אנחנו נכתוב שתושב חוץ שאין לו שום פעילות עסקית בישראל, אין חובה לתאגיד בנקאי למסור מידע עליו.

ועדה משותפת כלכלה-חוקה
לעניין הצעת חוק שירות נתוני אשראי
27.2.2001

אתי בנדלר:

הוראות סעיף 14(ב) לא יחולו לגביו. לא נגיד ש"אין חובה". זה לפי שיקול דעתכם? אנחנו צריכים משהו חד ערכי.

דן קרני:

יש לי בעיה לדעת אם יש לו עסקים או אין לי עסקים. אני מסכים עם נציגת בנק לאומי, שיש בעיה עם אזרחי ארצות מסויימות, שזה יכול להיות קריטי לגביהם. צריך באמת למנוע את הדברים האלה.

היו"ר אברהם פורז:

את הבעיה אני מכיר. מה הפתרון?

אתי בנדלר:

אולי "תושב חוץ - אם אין לגביו מידע שלילי".

דן קרני:

אני מציע שהבנקים יחשבו יחד. אולי אפשר שאנחנו נבוא עם פתרון שנראה שהוא גם אפשרי וגם יפתור את הבעיה. הועלה כאן משהו שהוא אמיתי ואנחנו צריכים לחשוב על זה ולא לפתור את זה הרגע.

היו"ר אברהם פורז:

אני מציע, לצרכי הניסוח, ש"תושב חוץ שאין לו פעילות בישראל, רשאי הבנק למסור מידע לגביו".

מיקי טמיר:

עצם החזקת החשבון בבנק - זה פעילות בישראל.

דרור שטרם:

"זולת עצם החזקת החשבון בבנק".

טנה שפניץ:

אנחנו לא נוכל לעמוד בזה.

היו"ר אברהם פורז:

עכשיו החובה מוטלת עליכם. הרי הפקיד בבנק יודע שהוא תושב חוץ וכמה כסף יש לו וכן הלאה. במאגרי המידע של הבנק זה כן נמצא. אני לא בטוח שיהיה אפשר כל-כך מהר להיכנס פנימה, אבל נניח. במקרה כזה לא תהיה לכם חובה. תקפידו אתם, כי הוא הלקוח שלכם, לא להעביר מידע לגביו.

טנה שפניץ:

איד הבנק יודע אם יש לו פעילות עסקית או לא? אולי יש לו פעילות עסקית בבנק אחר.

חנה הופנונג:

לא נוכל לדעת. אני מציעה שאנחנו נבוא עם הצעה.

אתי בנדלר:

ששלחו לנו הצעה.

היו"ר אברהם פורי:

אבל הם לא יגיעו לפתרון אחר.

טנה שפניץ:

אם אתה מקבל את זה עקרונית, לדעתי חשוב שיהיה ברור.

היו"ר אברהם פורי:

הבנק יודע - - -

טנה שפניץ:

הוא לא יודע. הוא יודע מה קורה אצלו אך לא יודע מה קורה במקום אחר.

היו"ר אברהם פורי:

הרי ברור שאם הבנק רואה שאצלו אין שום פעילות עסקית אז הוא יכול להגיד שלאותו אדם אין פעילות עסקית. הוא לא הבולשת הפדרלית. הוא לא חייב לשלוח אחריו בלשים. אם בחשבונות שלו שמתנהלים באותו בנק הוא לא רואה פעילות עסקית - אני אסביר את זה בדברי ההסבר - אז הוא יכול לא לדווח עליו. אבל הבנק השני, ששם כן יש פעילות, ידווח.

טנה שפניץ:

אולי זה לא פעילות בבנקים אלא השקעה במשביר לצרכן.

היו"ר אברהם פורי:

לדידי אם הבנק לא יודע על פעילות עסקית - הוא לא מדווח עליו. אם הבנק יודע על פעילות עסקית - אז הוא חייב לדווח.

דרור שטרומ:

אגב, הוא יכול גם למלא את הטופס הזה ולהגיד שהוא לא רוצה שייאספו עליו מידע. אין חובה.

מיקי טמיר:

אבל יש לקוחות כאלה שאין לנו קשר איתם. זה בדיוק העניין.

היו"ר אברהם פורז:

כשאתם יודעים שהוא תושב חוץ ולמיטב ידיעתכם אין לו פעילות עסקית, אתם ישר עושים עליו איקס ולא מעבירים לגביו. איש לא מחייב אתכם לשכור בלשים, לרוץ אחריו בכל הארץ ולבדוק אם הוא עשה משהו.

אתי בנדלר:

מדובר רק על תאגיד בנקאי? מה עם מקור מוסמך אחר, למשל מנפיקי כרטיסי חיוב? האם איתם אין בעיה לגבי תושבי חוץ?

מיקי טמיר:

הבעיה שלי היא עם אותם אלה שעליהם יש חובה. אותם צריכים לפטור.

אלי מונטג:

אם הוא לוקח כרטיס חיוב אז כבר יש לו פעילות.

דן אבנון:

בסעיף 21 נראה לי שצריך לשנות את הניסוח כי זה לא לגמרי עברית. אני לא מבין ממנו מה רוצים.

אתי בנדלר:

על הניסוח עוד לא ישבנו בכלל.

היו"ר אברהם פורז:

"אם שוכנע השר, הוא רשאי לקבוע בתקנות" לא "כי". הוא רוצה להבין מה כתוב.

טנה שפניץ:

מסמיכים את שר המשפטים לקבוע דירוג, באישור הוועדה.

(קוראת את סעיפים 33 ו-34)

סעיף 35 - עיצום כספי

"היה לרשם יסוד סביר להניח כי אדם עשה אחד מאלה, רשאי הוא להטיל עליו עיצום כספי בשיעור הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(1) לחוק העונשין: ...".

היו"ר אברהם פורז:

מה הסכום נכון לעכשיו?

טנה שפניץ:

9,600 שקל.

"(1) עסק ללא אישור בעיסוק נוסף בניגוד להוראות סעיף 6;

(2) לא דיווח לרשם, לפי הוראות סעיף 8, על שינוי בפרט שמסר לפי סעיף 7;

(3) מסר מידע למי שלא הזדהה לפניו, כנדרש על פי סעיף 26;

(4) לא ציין את המועד האחרון שבו כלל מידע בדוח האשראי, בניגוד להוראות סעיף 27;

(5) לא נהג בהתאם להוראות סעיף 32(ב) עד (ד);"

סעיף 32(ב) עד (ד) זה הפרוצדורה של בירור תלונות.

"(6) מסר דוח אשראי חלקי שלא לפי הוראות סעיף 16;

(7) החזיק מידע שלא כאמור בסעיף 17;"

לגבי כל דבר שהוא עיצום כספי, בית-המשפט יכול להחליט שהוא הולך גם למסלול של קנס ואז זה הרבה יותר חמור.

היו"ר אברהם פורי:

מה היא העבירה הזאת?

טנה שפניץ:

זאת ההתיישנות.

אלן זיסבלט:

שהוא מוסר אינפורמציה גם אחרי שחלפו 5 שנים.

היו"ר אברהם פורי:

זה חטא? זה עוון?

טנה שפניץ:

זה עוון.

דן אבנון:

כתוב 3 שנים בסעיף 42.

ורדה לוסטהויז:

אם זה רק קנס, לפי החוק זה עוון.

היו"ר אברהם פורז:

האם יש פה אופציה לבית משפט בכלל?

דן אבנון:

סעיף 40(א) מאפשר להגיש כתב אישום ואז אנחנו עוברים לעונשים שקבועים בסעיף 42.

ליהי פלדמן:

סעיף 42(ב) מאפשר להחיל עבירת קנס על כל אחד.

אתי בנדלר:

ובסעיף 61(א)(3)?

טנה שפניץ:

זה כמעט 50,000 שקל. אולי אני אתן הקדמה קצרה.

יש 3 דרגות: 1) החמורה, שזה מה שאנחנו רגילים, מאסר, קנס תמורתו, והורדנו מ-5 שנים שהיה מותר ל-3 שנים. [זה כתוב בסעיף 42(א)].

2) דרגה נוספת, שאפשר להטיל רק קנס.

3) הדרגה הנמוכה ביותר, עיצום כספי. תובע יכול להחליט ואם זה יותר חמור אז הוא הולך לפי המסלול של הקנס וזה מגיע לבית-המשפט.

הרעיון הוא שמכיוון שעל דברים לא כל-כך רציניים לא הולכים לבית-המשפט, שיש לתת את האפשרות.

היו"ר אברהם פורז:

אבל מי אומר שאם מפריס את מה שמופיע בסעיף הזה, שאפשר בכלל ללכת? אם הולכים לבית-משפט, זה עדיין לא 3 שנים. 3 שנים זה רשימה סגורה.

טנה שפניץ:

3 שנים זה לקנס. עיצום כספי – החלופה שלו היא קנס. נניח שתובע מגיש כתב אישום לפי "החזיק מידע שלא כאמור בסעיף 17". מאיפה הוא שואב את גובה הקנס?

ורדה לוסטהויז:

מסעיף 42(ב).

ועדה משותפת כלכלה-חוקה
לעניין הצעת חוק שירות נתוני אשראי
27.2.2001

היו"ר אברהם פורז:

סעיף 42(ב) זה רשימה סגורה.

אתי בנדלר:

"מי שעשה אחד המעשים המפורטים בסעיף 35". ואז יהיה לא פחות מ-50,000 שקל. זה הקנס המקסימלי.

היו"ר אברהם פורז:

זאת אומרת שבמקום 9,600 שקל מגיעים ל-50,000 שקל. הבנתי.

טנה שפניץ:

אלה 3 הדרגות.

היו"ר אברהם פורז:

אני חושב שפסקאות (3) ו-(7) צריכות לעבור דירה כי הן קצת יותר חמורות.

טנה שפניץ:

לעבור דירה מעבר לזה שאפשר לעשות לגביהם קנס?

היו"ר אברהם פורז:

גברת בנדלר, מה את אומרת על זה? אפשר ללכת לבית-המשפט ולהגיע ל-50,000 שקל קנס. זה לא מספיק?

אתי בנדלר:

לא. זה שום דבר. אנחנו מדברים כאן על חברה ענקית, שיושבת על מאגר מידע עצום. יש כאן כמה הוראות שמדברות על פגיעה אדירה בפרטיות.

היו"ר אברהם פורז:

האם עיצום כספי הוא אוטומטי או בשיקול דעת? האם הוא יכול להחליט מה-9,600 שהוא מטיל עליהם לדרוש רק 5,000?

אתי בנדלר:

לא. רק לבית-משפט יש שיקול דעת.

דן אבנון:

זה כמו קנס מהעיריה על עבירת חניה.

טנה שפניץ:

שיקול הדעת מתבטא בהחלטה האם להטיל עליו קנס או לא. ברגע שהוחלט להטיל עליו קנס – הסכום הוא קבוע.

היו"ר אברהם פורי:

איך אנחנו יכולים להחליט שלמשל לגבי פסקאות (3) ו-(7) זה לא יהיה רק 9,600 שקל אלא יותר?

אתי בנדלר:

אפשר לקבוע שתי דרגות של עיצום כספי.

טנה שפניץ:

ניתן לקבוע כפל הקנס.

היו"ר אברהם פורי:

לא על הכל.

ליהי פלדמן:

נניח שהוא פספס באחד הפרטים לפי פסקה (3), לא ראוי להטיל על כך קנס גדול.

אתי בנדלר:

אם הוא מסר מידע למי שלא הזדהה לפניו?

ליהי פלדמן:

הוא לא הזדהה בצורה הדרושה בסעיף. אם הפקיד לא מקפיד לרשום את הכתובת שלו – זה לא כל-כך חמור.

היו"ר אברהם פורי:

אנחנו מתעסקים יותר מדי בפרטים. אנחנו לא נגמור את החוק הזה לעולם.

אתי בנדלר:

תעשי לפי סעיף 26(א) ולפי סעיף 26(ב). סעיף 26(ב) הוא מאוד חמור.

אלי מונטג:

סעיף 26(א) בכלל לא מופיע כאן והוא בעייתי. כתוב "מסר מידע למי שלא הזדהה לפניו" – זה רק סעיף 26(ב).

אתי בנדלר:

נכון, תודה על הפניית תשומת הלב. זה אומר שאם אני בכלל לא ציינתי לאיזה מטרה אני רוצה לקבל את המידע, אם למשל אני רוצה את המידע לצורך שידוך לבת שלי, אני אפילו לא צריכה להזכיר.

טנה שפניץ:

איזה מטרה? הרי מה הוא מצהיר? בסך הכל הוא אומר שהמידע נדרש לו לצורך עשיית עסקה, ויתכן שבסוף הוא בכלל לא עושה עסקה.

היו"ר אברהם פורז:

גברת בנדלר, תרשמי לך שפה תהיה קטגוריה נוספת, של עיצום כספי במקרה הזה של 49,000 שקל. כוונתי לפסקאות (3) ו-(7). זה נראה הרבה יותר רציני. כל היתר נשאר.

טנה שפניץ:

אין עיצום כספי של 49,000 שקל. אתה הופך אותו לקנס. עיצום כספי יש עם גבולות.

אתי בנדלר:

מה הגבול המקסימלי?

טנה שפניץ:

זה תיאוריה מסויימת, שאת לא יכולה שרשם, עם כל הכבוד, פקיד באיזה משרד יתחיל להטיל קנסות כה גבוהים.

היו"ר אברהם פורז:

אבל אדם תמיד יכול להגיד שהוא רוצה להישפט.

טנה שפניץ:

נקודת המוצא שלנו היא שהאזרח לא צריך להתגונן כל הזמן.

היו"ר אברהם פורז:

קודם אתם חושדים בהם ורוצים ערבויות. אבל בשלב מסויים החלטתם שהם צדיקים ועכשיו מתעללים בהם.

טנה שפניץ:

תלוי איזה אזרחים. פה מדובר על אנשים אחרים. אתה צריך מראש להחליט על מה אתה רוצה להטיל עליו סנקציות. אחר-כך הוא לא יצטרך לבוא על כל דבר.

אתי בנדלר:

נעשה את זה: פי שלוש מהסכום הנקוב כאן לגבי פסקאות (3) ו-(7).

טנה שפניץ:

אין עיצומים כספיים בכאלה סכומים. אני מוכנה שזה יהיה המקסימום של מה שאנחנו קובעים כעיצום כספי. אני אברר.

היו"ר אברהם פורז:

מה המקסימום של עיצום כספי? זה יהיה לגבי פסקאות (3) ו-(7), אבל לא מעבר לזה. נכלול בעיצום הכספי המקסימלי גם את פסקה (5).

אתי בנדלר:

זה יובא לוועדה לאישור כשיצביעו על כל החוק.

טנה שפניץ:

(קוראת את סעיפים 36, 37, 38, 39).

סעיף 40 - שמירת אחריות פלילית

"(א) אין בהוראות סעיף 35 כדי לגרוע מסמכותו של תובע להגיש כתב אישום כאמור בסעיף 42(ג) או (ד) בשל הפרה, אם הוא סבור שהנסיבות מצדיקות זאת מטעמים שיירשמו."

היו"ר אברהם פורז:

מאה אחוז. אני לא יודע איפה הוא רושם את זה. במחברת הזכרונות שלו?

טנה שפניץ:

"(ב) הוגש נגד אדם כתב אישום על עבירה לפי סעיף 42(ג) או (ד), לא יחויב בשלה בתשלום עיצום כספי, ואם שילם, יוחזר לו סכום העיצום בתוספת הפרשי הצמדה וריבית, מיום תשלומו ועד יום החזרתו."

סעיף 41 - ערעור על עיצום כספי

"(א) על דרישה לעיצום כספי ניתן לערער בפני בית משפט השלום;

(ב) הערעור יוגש בתוך 30 ימים מיום שנודע למערער על הטלת העיצום הכספי;

(ג) אין בערעור כדי לעכב את תשלום העיצום הכספי אלא אם כן הורה בית המשפט אחרת;"

היו"ר אברהם פורז:

חייבים לקרוא את כל הסעיפים, זה סטטוטורי. אחרת החוק עלול להיפסל מחמת זה שהוועדה לא אישרה אותו כראוי.

יוסי ברג:

יש סיבות אחרות לפסול את החוק – בשל הפגיעה בפרטיות.

היו"ר אברהם פורי:

אתה מתכוון לעתור לבג"ץ על חוקיות החוק? אני מחפש עותר.

יוסי ברג:

אנחנו לא.

טנה שפניץ:

"(ד) התקבל הערעור, יוחזר סכום העיצום הכספי ויתווספו עליו הפרשי הצמדה וריבית, מיום תשלומו ועד יום החזרתו;

(ה) על החלטת בית המשפט בערעור ניתן לערער ברשות לבית המשפט המחוזי, ובית המשפט ידון בערעור בשופט אחד."

סעיף 42 - עונשין

"(א) מי שעשה אחד מאלה, דינו – מאסר שלוש שנים או קנס הגבוה פי ארבעה מן האמור בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין:"

בסעיף 61(א)(4) נקבע קנס של 150,000. כלומר כאן מדובר על קנס של 600,000 שקל.

היו"ר אברהם פורי:

אם הם יראו גרוש אחד מזה, אני צנצנת. את כל זה כותבים בחוקים, שיהיה.

דרור שטרומ:

אם אין ענישה רצינית על הדברים האלה, זה לא מצחיק. דווקא הענישה על העבירות המהותיות של החוק הזאת צריכה להיות ענישה מכבידה. אני חושב שפה צריכים דווקא להחמיר. עיצום הוא עיצום, וענישה היא ענישה.

היו"ר אברהם פורי:

אתה כל-כך צודק. אנחנו ניתן לרשות ההגבלים העסקיים סמכות להגיש כתבי אישום.

דרור שטרומ:

תודה רבה, אני מודה ... גם כך ידינו מלאות.

טנה שפניץ:

אני רוצה להציע שנבדוק את האפשרות להעלות פה את הקנס הכספי.

היו"ר אברהם פורז:

3 שנים מאסר זה המון זמן לשבת בפנים, גם לפי החוק החדש.

אתי בנדלר:

איזה עונשים אישרנו בחוק המרשם הפלילי? אישרנו שם פי 10?

היו"ר אברהם פורז:

זה בסדר, זה מספיק. אני מסתפק ב"פי ארבעה". אני רוצה לראות את כתב האישום הראשון, שתחזינה עיני.

דרור שטרומ:

אבל זה הפוך, בגלל שהקנסות הם כל-כך מינוריים אז גם לא יהיו לך כתבי אישום. מתי אתה מגיש כתב אישום? כשאתה יודע שאתה יכול להעניש. אם הולכים להעניש מישהו בקנס של 9,000 שקל או 50,000 שקל – לא יטרחו להגיש כתב אישום. משרד התעשייה והמסחר על עבירות כאלה בדיוק יש לו סמכויות להגיש – – –

היו"ר אברהם פורז:

עמדתי היא שבעבירות כלכליות מסוג זה צריך ללכת לעונשי מאסר. שום קנס הוא לא פתרון.

דרור שטרומ:

כשאני אראה את הסכום הראשון לפי החוק הזה, יצמחו לי שערות על כף היד.

היו"ר אברהם פורז:

אמרתי לך שאני רוצה לראות אצלכם כתבי אישום.

דרור שטרומ:

אצלנו כבר יש.

אלי מונטג:

אני מבקש לשאול שאלה. בכל אופן, למרות מה שאומרת גברת טנה שפניץ, סעיף 26 לחוק מטיל שלוש חובות: (1) חובה שמוטלת על בעל הרשיון למסור רק למטרות מסויימות; (2) למסור רק אחרי שהתגלו פרטי מידע כאלה וכאלה (בסעיף קטן (ב); (3) וחובה על המבקש את המידע מבעל הרשיון להגיד אמת לגבי המטרות שלשמן הוא זקוק לזה, כי רק למטרות האלה החוק נותן.

סעיפי העונשין, בין העיצומים ובין העונשים האחרים, מתייחסים רק לסעיף קטן (ב). כלומר, מי שנתן לכל מטרה לפי סעיף 26(א), או מי שרימה במטרות שלשמן הוא צריך את זה – אין עליו שום עיצום.

מלכתחילה אמרנו שלא יהיו מטרות, כי זה דבר שהוא בלתי ניתן לבדיקה ובלתי ניתן לאכיפה. אבל אם עמדת על כך שצריך לרשום מטרות – – –

טנה שפניץ:

לא נורא שזה ישאר רק אזרחי. דבר שהוא חסר משמעות לא חייב להיות דווקא עם סנקציה פלילית.

היו"ר אברהם פורי:

אם בא עתונאי שהתחזה לגורם עסקי – אני מדבר על דברים שהם זועקים לשמיים – לקח אינפורמציה, הצהיר שהוא זקוק לה לצרכים עסקיים ופרסם את זה בכתבה עתונאית.

טנה שפניץ:

אבל מה אתה רוצה מבעל מאגר המידע?

היו"ר אברהם פורי:

אני רוצה להעניש את האדם שרימה ולקח את המידע במרמה.

אתי בנדלר:

אני מציעה שזה יהיה "בניגוד להוראות סעיף 26" – ואז זה מכסה את כל הדברים.

היו"ר אברהם פורי:

אני רוצה שיהיה פה עיצום של 3 שנים מאסר. בעיני אם מישהו הוציא אינפורמציה בטענות שווא זה באמת דבר חמור מאוד.

טנה שפניץ:

אבל לא לפי החוק הזה. יש חוק עונשין.

היו"ר אברהם פורי:

הוא לא זייף ולא התחזה. הוא אמר שהוא צריך את זה לצורך עסקי. לעתונאי מותר לעשות עסקים ומותר לו לקנות.

דרור שטרם:

נניח מסר מידע לסחטן.

טנה שפניץ:

אבל אנחנו כתבנו שאסור לפרסם. צריך קצת פרופורציה. מה קרה? אדם בא והצהיר. אנחנו אומרים שבעל המאגר לא צריך לקבל ממנו שום הוכחה. אסור לפרסם לפי החוק הזה וזאת עבירה פלילית חמורה. נניח שהוא אמר שהוא יילך לגבות חובות אך הוא השתמש בזה לצורך שידוכים לדוגמא.

היו"ר אברהם פורז:

למה דווקא שידוכים? נניח שהוא לקח את הדוח וחילק את זה בבית הכנסת לכל המתפללים.

טנה שפניץ:

אבל אסור לו לפרסם. זה פרסום.

היו"ר אברהם פורז:

איזה עונש יש על מישהו שבטענות שווא הוציא אינפורמציה?

אתי בנדלר:

זה אמור להיות רק לפי חוק העונשין. קבלת דבר במרמה, למשל.

דרור שטרום:

ואז יגידו שיש עבירה ספציפית בחוק.

היו"ר אברהם פורז:

אני מאוד מבקש מגברת בנדלר, בשותפות עם משרד המשפטים, לנסח שמי שמוציא אינפורמציה כזאת בטענות שווא – זה יהיה עבירה פלילית. כך אני חושב שצריך להיות. האם יאכפו את זה, האם אפשר להוכיח את זה? אני לא יודע.

אתי בנדלר:

אתה רוצה להוסיף עבירה פלילית ספציפית בחוק הזה, בנוסף למה שיש בחוק העונשין ולהכניס את זה לסעיף 42?

היו"ר אברהם פורז:

כן. אני חושש שיגידו שזה כן חל או לא חל, שיש ספק.

משה ברנדווין:

זה קצת בעייתי כי מה שעושה המבקש או העתונאי הוא פסיבי. זה לא יסתדר עם הוראות החוק.

אלי מונטג:

הוא אקטיבי. הוא נותן מידע לא נכון. הוא אומר שהמידע דרוש לו לצורך X אך משתמש בזה לצורך Y.

משה ברנדווין:

אבל מי שעושה זה בעל הרשיון.

דן קרני:

עוד מאה שנים – ואני אדם אופטימי – יוגש כתב האיטום הראשון בגין התחזות ואז נדון בזה פעם נוספת.

אתי בנדלר:

אני רוצה לסכם את הקטע הזה. בסעיף 35(3) יהיה "מסר מידע בניגוד להוראות סעיף 26"; בסעיף העונשין, סעיף 42, תיווסף עבירה נוספת, של "בלת מידע בניגוד להוראות סעיף 26(א)"

טנה שפניץ:

סעיף 42(א)

- (1) "גילה מידע בניגוד להוראות סעיף 25;
 - (2) כלל בדוח אשראי מידע בניגוד להוראות סעיף 15;
 - (3) הפעיל שירות נתוני אשראי ללא רשיון בניגוד להוראות סעיף 2;
 - (4) פעל בניגוד לתנאי הרשיון כאמור בסעיף 3(ב) ו-5(א);
 - (5) פרסם פרסום בניגוד להוראות סעיף 24.
- (ב) מי שעשה אחד המעשים המפורטים בסעיף 35, דינו – קנס כאמור בסעיף 61(א)(3) לחוק העונשין.
- זה 50,000 שקל.
- (ג) מקור מידע שלא מסר מידע לבעל הרשיון, לפי סעיף 18, דינו – קנס כאמור בסעיף 61(א)(4).
- (ד) מי שפעל בניגוד להוראות סעיף 28(א), דינו – כפל הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(2) לחוק העונשין.

היו"ר אברהם פורז:

זה לא מוגזם קצת, 150 – למקור מידע שלא מסר מידע?

יוסי אריה:

בזמנו הורידו את 28.

אתי בנדלר:

זה קצת חוסר פרופורציות בעיני. אחר-כך זה יעלה את מחיר האשראי במשק.

ועדה משותפת כלכלה-חוקה
לעניין הצעת חוק שירות נתוני אשראי
27.2.2001

אלי מונטג:

זה יעלה את העמלות.

יוסי אריה:

בסעיף קטן (ד) בזמנו אדוני היושב-ראש וגם ד"ר תדמור אמרו להוציא מגדר הצד הפלילי את הנושא של מתן האשראי ושיקולי האשראי לפי סעיף 28. היתה החלטה בישיבת הוועדה להוציא את זה מהאספקט הפלילי. הכוונה למי שמנע פה אשראי או טובת הנאה על בסיס דוח אשראי שאינו מעודכן.

טנה שפניץ:

אפשר להוציא את זה.

היו"ר אברהם פורז:

זה לא פלילי. זה נמחק, אתה צודק.

יוסי ברג:

אז מה העיצום? האם נשאר עיצום כלשהו? האם סעיף 42(ד) ימחק או שהוא נשאר? אם נקבע שיש איסור להשתמש במידע ישן - - -

היו"ר אברהם פורז:

זה לא פלילי. זה אולי תביעה אזרחית.

יוסי ברג:

אבל צריך להיות לפחות עיצום כספי.

היו"ר אברהם פורז:

אי אפשר. זה לא מתאים למשפט הפלילי.

קריאה:

על זה לא יגישו כתבי אישום.

דן קרני:

אתה נותן למישהו זכות מינהלית להטיל קנס על שיקול דעת של בנקאי.

טנה שפניץ:

ועדה משותפת כלכלה-חוקה
לעניין הצעת חוק שירות נתוני אשראי
27.2.2001

(קוראת את סעיף 43)

דן אבנון:

כתוב "עשה כל שניתן".

טנה שפניץ:

זה נוסח סטנדרטי שמכניסים בכל ההוראות האלה.

(קוראת את סעיף 44)

סעיף 45 - ביצוע ותקנות

לגבי התקנות, חבר הכנסת פורז, אתה הצעת ועדה משותפת.

היו"ר אברהם פורז:

אלא אם כן החליטה ועדת הכנסת על ועדה אחרת. כי אולי יחליטו לא להקים את הוועדה המשותפת ולהעביר את זה לדיון בוועדת החוקה, חוק ומשפט.

טנה שפניץ:

במהלך הדרך בשני מקומות קבענו "ועדת הכלכלה".

היו"ר אברהם פורז:

אותה ועדה משותפת היא לכל אורך הצעת החוק וכן בכל מקום זה "אלא אם כן קבעה ועדת הכנסת ועדה אחרת". יכול להיות שיחליטו שבשביל לתקן שתי תקנות לא צריך להקים ועדה משותפת.

אתי בנדלר:

הוועדה היא ועדה משותפת של ועדת הכלכלה וועדת החוקה חוק ומשפט, ולא להיפך. כך החליט היושב-ראש.

לאה ורון:

תמיד הוועדה הראשונה היא הוועדה שהדיון נערך בראשונה. לכן זה צריך להיות "ועדת הכלכלה וועדת החוקה חוק ומשפט", וזה מה שהוחלט בישיבה הקודמת.

היו"ר אברהם פורז:

"אלא אם כן החליטה ועדת הכנסת על ועדה אחרת".

טנה שפניץ:

אין בעיה. אבל בכל המקומות בהצעת החוק זאת תהיה אותה ועדה.

דבר שני, עשינו סיווג בין הדברים הטכניים והלא-טכניים.

(קוראת את סעיף 45)

אנחנו בזמנו דיברנו עקרונית שהחוק יכנס לתוקף כעבור שנה. הייתי מבקשת שזה ישאר ושהתקנות יבואו אחרי מחצית השנה מכניסתו לתוקפו. יש לנו הרבה דברים לבדוק, אגרות וכל מיני דברים נוספים.

היו"ר אברהם פורז:

מבחינתי התקנות יכולות להיות מאושרות גם 3 חודשים מיום כניסת החוק לתוקף. בסדר.

אלי מונטג:

חלק מהן דורש היערכות.

אתי בנדלר:

אתה צריך להותיר זמן לדיון בוועדה. אם אתה אומר שזה יובא לוועדה עד סוף חודש יולי - בחודשים אוגוסט-אוקטובר כל הוועדות תמיד בפגרה. אתה לא משאיר זמן לדיון ולהיערכות. או שתידחה קצת את תחילת החוק.

פרדי וידר:

אני חושב שתחילת החוק צריכה להיות פונקציה של מועד אישור התקנות. הרי לא מדובר בתקנות שוליות. החוק מנוסח כך שדברים מאוד מהותיים הושארו לתקנות. אי אפשר להתחיל להיערך בלי לדעת מה התקנות.

חנה הופנונג:

במיוחד הנושא של סעיף 18(ב), אופן מסירת המידע, שנכפה על הבנקים.

היו"ר אברהם פורז:

אתם צודקים.

לאה ורון:

אבל מצד שני, אם השר יידע שהחוק נכנס לתוקפו במועד מסויים אז הוא ידאג להתקין את התקנות.

היו"ר אברהם פורז:

מתוך הנחה שהחוק זה יאושר במהלך החודש הקרוב בקריאה שניה ושלישית, זאת אומרת שהוא יכנס לתוקף נניח ב-31.3.2002. אם נלך אחורנית חצי שנה נגיע ל-31 בספטמבר 2001.

טנה שפניץ:

תעשה 3 חודשים. יש דברים שבאמת היערכות להם לא פשוטה וכדאי להביא את כל התקנות בבת אחת ולא לטפטף אותן, אלא אם זה נדרש.

ועדה משותפת כלכלה-חוקה
לעניין הצעת חוק שירות נתוני אשראי
27.2.2001

היו"ר אברהם פורז:

אני חושב שאם התקנות מאושרות 3 חודשים לפני כניסת החוק לתוקף – זה מספיק.

אתי בנדלר:

כמה זמן אתה משאיר לדיון בוועדה?

היו"ר אברהם פורז:

אנחנו רוצים שהתקנות יאושרו עד 31.12.2001. נניח שהדיון בוועדה יארך כחודשיים. כלומר, התקנות צריכות להיות מוגשות לוועדה עד 31.10.2001.

מיקי טמיר:

ואחרי זה כמה זמן יהיה להיערכות?

היו"ר אברהם פורז:

3 חודשים.

מיקי טמיר:

איך ניערך בלי תקנות? זאת הבעיה.

אתי בנדלר:

הוועדה תאשר את זה נניח בתוך חודש, לא בתוך חודשיים. אפשר יהיה להיערך תוך 4 חודשים.

אלי מונטג:

צריך לכתוב שזה שנה מיום תחילת התקנות.

לאה ורון:

אז לא יהיה חוק. צריך לקבוע מועד מדוייק.

אלי מונטג:

חוק יהיה. תקנות זה בעיה של משרד המשפטים אבל צריכים להיערך לזה.

מיקי טמיר:

אנחנו יכולים להיערך רק אחרי שיש תקנות.

היו"ר אברהם פורז:

האם לא מספיק 4 חודשים להיערכות, בין אישור החוק לבין תחילת החוק?

ועדה משותפת כלכלה-חוקה
לעניין הצעת חוק שירות נתוני אשראי
27.2.2001

חנה הופנונג:

יש לנו בעיה של היערכות תפעולית לפי מידע חיובי שייקבע בתקנות. זה יכול להתחיל רק אחרי שנדע מה הן התקנות.

היו"ר אברהם פורז:

4 חודשים לא מספיק?

אלי מונטג:

זה לא מספיק.

חנה הופנונג:

בחלק גדול מהבנקים, במיוחד בבנקים הקטנים, שלא נמצאים כאן, המערכות התפעוליות בכלל לא לקחו את זה בחשבון.

היו"ר אברהם פורז:

זה יהיה 1.6.2002 והתקנות יובאו עד 31.10.2001.

לגבי "הוועדה" – תבהירו בהגדרת "הוועדה" שזה ועדה משותפת, ובכל מקום יהיה כתוב "הוועדה".

טנה שפניץ:

(קוראת את סעיף 46)

יוסי ברג:

האם יש לאדוני התנגדות אם במקרה מישהו ירצה להתנות לטובת הלקוח? אסור להתנות לרעת הלקוח אבל אולי מישהו יהיה צדיק ויתנה לטובת הלקוח? נניח שהם יגידו שיש להם אחריות.

אלי מונטג:

זה לא יכול להיות.

היו"ר אברהם פורז:

האם כבר היה לך מקרה שמישהו דחף לך יד לכיס בשביל להכניס כסף?

יוסי ברג:

זה קרה. יש הרבה חוקים. אבל למה לאסור על התניה לטובת הלקוח?

חנה הופנונג:

התניה על מידע שלילי.

דן אבנון:

טובת הלקוח שלא יהיה עליו מידע שלילי.

טנה שפניץ:

סעיף 47 - אגרות

"(א) השר, באישור הוועדה, רשאי לקבוע אגרות או תשלומים עבור -

(1) מסירת מידע מהמדינה ומבנק ישראל לבעל רשיון;

(2) בקשה לרשיון;

(3) אגרה שנתית שתוטל על בעל רשיון.

(ב) השר, בהתייעצות עם שר האוצר, רשאי לקבוע תשלומים אותם רשאי תאגיד בנקאי לגבות עבור מסירת מידע לבעל רשיון."

היו"ר אברהם פורי:

גם סעיף קטן (ב) הוא באישור הוועדה.

דן קרני:

חייבנו גם חברות כרטיסי אשראי לתת מידע, אז הן צריכות להיכנס לכאן גם כן.

היו"ר אברהם פורי:

מי חייב למסור מידע?

אלי מונטג:

חברות כרטיסי אשראי שהן תאגיד בנקאי או תאגיד עזר.

אתי בנדלר:

האם יש עוד גורמים שמחייבים אותם?

דן קרני:

לא.

דן אבנון:

רק תאגיד בנקאי ומנפיק כרטיסי אשראי. זה סעיף 18(א).

אלי מונטג:

בנק ישראל מספק מידע וכתוב שהשר, באישור הוועדה, רשאי לקבוע אגרות. אין לי עם זה בעיה. רשאי, יקבע או לא יקבע – אני אספק את המידע הזה.

לגבי הבנקים – כל הגורמים שהיו כאן קבעו שהטלת חובה על הבנקים למסור את כל המידע הזה מותנית בכך שהם יקבלו איזה תשלום.

לכן בסעיף קטן (ב) אני מבקש שזה לא יהיה "רשאי לקבוע תשלומים" אלא "יקבע את התשלומים", להבדיל מסעיף קטן (א). כדאי שיהיה כתוב במפורש.

היו"ר אברהם פורי:

אתה צודק.

אתי בנדלר:

אם השר יעשה שימוש בסמכותו לפי סעיף 18(ג) ויחייב גם מקורות מוסמכים אחרים למסור מידע, גם לגביהם צריך לקבוע אגרות.

דן קרני:

"תאגיד בנקאי או כל גוף אחר".

אתי בנדלר:

"תאגיד בנקאי, תאגיד עזר וכל גוף אחר שיחוייב".

משה ברנדווין:

זה מוגדר במקור "מוסמך". "כל מקור מוסמך שיחוייב".

היו"ר אברהם פורי:

אני מסמך את היועצת המשפטית שלנו לעבור על הסעיפים 52-48. אנחנו מאשרים את הסעיפים 48, 49, 50, 51 ו-52. זה הכל טכני.

טנה שפניץ:

בסעיף 52 מאשרים את התאריכים לפי מה שקבענו.

לאה ורון:

אני חושב שכדאי לישיבה הבאה להכין הגדרה של "בנקים למשכנתאות" ו"זכאים".

היו"ר אברהם פורי:

אני מבקש שתעזרו בניסוח. יש חברי כנסת שירצו אולי לבטל בכלל את המידע החיובי. צריך

ועדה משותפת כלכלה-חוקה
לעניין הצעת חוק שירות נתוני אשראי
27.2.2001

למצוא את הנוסח, איך זה יורד.
טנה שפניץ:

זה כל-כך פשוט.

היו"ר אברהם פורי:

כלומר הכל ייפול.

דרור שטרומ:

כפי שראיתי היום, חברי הכנסת מוכנים לקבל נוסחאות אחרות, כמו "הלוואות" או "זכאים".

אתי בנדלר:

בסעיף שמירת דינים אני מניחה שאתם מתכוונים ככל שאין הוראות מיוחדות אחרות.

היו"ר אברהם פורי:

ההצבעה תהיה באיזה יום ב-2 בלילה. נראה מי יגיע לפה.

לאה ורון:

בסעיף 17 הוועדה אמרה בדיון הקודם שבמניין התקופה לא תימנה התקופה שהאיש לא היה בארץ
אלא בחוץ-לארץ.

טנה שפניץ:

היושב-ראש החליט לרדת מזה.

לאה ורון:

והעניין של הרשם, בסעיף 30, שחלק מהאגרה השנתית תהיה לצורך הפרסום.

טנה שפניץ:

אנחנו נכתוב את זה.

היו"ר אברהם פורי:

אני מבקש, גברת שפניץ, שיהיה כתוב במפורש שיהיה פרסום ושהאגרה תכלול את הוצאות
הפרסום, כדי שזה יהיה ברור. דרכי הפרסום יהיו באישורנו. אנחנו רוצים לדעת בתקנות כמה פעמים בשנה
ובאיזה סוג עיתון, כדי שלא יפרסמו את זה במודעות לוח או במקומון.

ליהי פלדמן:

סעיף 30 הוא באישור הוועדה.

טנה שפניץ:

אין צורך לפרסום כל כך תכוף. אנשים יתרגלו כבר.

אתי בנדלר:

מי יתרגל? אם בא עולה חדש מחוץ-לארץ האם הוא יודע על כך?

טנה שפניץ:

זה הוצאות אדירות.

אתי בנדלר:

אז תכתבו שלאחר מכן אפשר להפחית את תכיפות הפרסום.

היו"ר אברהם פורז:

אפשר לומר שהשר רשאי לגבי סעיף 30, חובת פרסום, גם בתום 3 השנים, באישור הוועדה, לקבוע פרסומים מעת לעת.

טנה שפניץ:

מי שמסר כדיו נתוני אשראי טרם כניסת החוק לתוקף רשאי להמשיך למסור נתונים גם ללא קבלת רשיון במשך שנה מיום תחילת החוק.

היו"ר אברהם פורז:

מי מסר נתוני אשראי?

טנה שפניץ:

יש דברים שמותר היום ומחר יהיה אסור. אני חושבת שמכיוון שכל-כך הרחקנו את כניסת החוק לתוקף, שאפשר לקצר את התקופה של שנה ושהם יתיישרו יותר מהר.

היו"ר אברהם פורז:

נקבע "חצי שנה". מי שעסק במסירת נתוני אשראי לפי המצב המשפטי הנוכחי יוכל להמשיך למסור חצי שנה ממועד כניסתו של החוק לתוקף. במלים אחרות, עוד שנה ו-8 חודשים מהיום. בתקופה הזאת, אחרי שהחוק יכנס, הוא יתכבד ויקבל היתר או רשיון.

באווירה אופטימית זאת, אני נועל את הישיבה. אנחנו נשוב ונתכנס בבוא היום.

הישיבה ננעלה בשעה 16:00